

Jak dokážu zvítězit?

Jeffersonville, Indiana, USA

25. srpen, 1963

1 Skloňme naše hlavy k modlitbě.

Náš Otče, děkujeme Ti dnes ráno za ten nádherný čas, že jsme se mohli znovu spolu sejít a za otevření Slova Páně, které leží tady před námi. A teď v modlitbě, ať Duch svatý vezme to, co je Bůh a sdělí nám to, abychom toto místo uctívání mohli dnes opustit se šťastnými srdci plnými radosti a mohli vidět Tvou velikou moc vysvobození, Pane, jak ona osvobozuje zajatce a vypouští je na svobodu a oznamuje nám věci, které byly, které jsou a které přijdou. A my Ti prostě za tyto věci děkujeme.

Modlíme se, abys nám požehnal, když teď budeme společně studovat Tvé Slovo. A když budeme odcházet a půjdeme dál, ať je v našich srdcích řečeno: „Naše srdce v nás hořela, když On, Duch svatý, k nám hovořil, když jsme byli na cestě.“

2 Požehnej dnes všude všechny kazatele, Tvé služebníky, kteří stojí za touto Tvou pravdou. Vyslyš jejich modlitby za nemocné. Uzdrav nemocná těla těch, kteří trpí.

Pane, chtěli bychom poprosit, abys vyšel mezi lidi a vyhledal to předurčené semeno, Pane, a přivedl je nějakým způsobem, aby světlo mohlo padnout na *jejich* stezku, Pane, protože věříme, že je pozdní hodina, slunce na západě rychle zapadá. A tak se brzy stane, že času již více nebude. A čas a věčnost splynou dohromady, když Bůh a Jeho lid splynou dohromady. A modlíme se, Bože, abychom v tom čase byli započtení mezi ty, kteří splynou s Kristem, kteří se nazývají Jeho nevěstou. Pomoz nám dnes, když se připravujeme, a nevíme, co přinese zítřek; ale jsme připraveni přijmout cokoli, Pane, pokud víme, že Ty to pro nás máš - jsme ochotni to přijmout. Prosíme za tato požehnání ke slávě Boží ve jménu Ježíše Krista. Amen. Můžete se posadit.

3 Opravdu jsem se dnes ráno zaradoval, když jsem vešel dovnitř a uviděl jsem, že lidé se spolu shromáždili k bohoslužbě Páně. A teď podáváme oznámení na dnešní večer. Dnes večer se bude konat uzdravovací bohoslužba. Budeme se dnes večer modlit za nemocné.

Právě před chvílí, když jsem vešel dovnitř, Billy, můj syn, mi řekl: „Je tady nějaký pán; je chudý a přicestoval zdaleka,“ a řekl, „posadil jsem ho tam do pokoje, tati.“

4 Včera večer jsem přijel pozdě a nedostal jsem se moc ke studiu tématu nedělní školy, o kterém jsem se chystal dnes ráno promluvit, a tak jsem si vzal jen několik malých poznámek, které jsem si udělal z toho, co jsem slyšel mluvit jednoho bratra, a vzal jsem z toho text, abych jaksi dnes ráno měl lekci nedělní školy, a zatímco se připravujeme, chystáme, na večerní bohoslužbu.

A Billy řekl: „Je tam muž, který je nemocný,“ řekl, „přál bych si, abys tam šel a podíval se na něj.“ A tak jsem právě teď vešel do toho pokoje a seděl tam nějaký bratr asi v mém věku se svou manželkou a Duch svatý tam právě před chvílíčkou v tom pokoji mezi nás sestoupil.

Jen pomyslete, jen jsem se zmínil o uzdravovací bohoslužbě, a On tam byl. Vidíte? A On tomu bratrovi sdělil všechno ohledně toho, co udělal a co dělal a co způsobilo jeho problém a odkud přišel a všechno o něm. A tam v tom pokoji visel tmavý stín; a pak se to začalo stávat světlejší, světlejší, světlejší a světlejší; a potom to Duch svatý vzal.

5 No, myslím si, že ten muž je v... teď někde tam vzadu. On a jeho manželka - možná se nemůžou dostat sem do budovy, ale říkali, že každopádně na tyto bohoslužby zůstanou. Oni pocházejí někde z okolí Yakima, stát Washington, a přijeli sem. A on je kazatelem Evangelia. Ale prostě vidět milost Boží, že ten muž se nacházel v ústavu, musel se podrobit léčbě a všemu možnému; Duch svatý toto všechno zjevil. Když se lékaři možná tolik snažili, aby pro toho muže udělali všechno, co mohli, ale byl potřebný prostě ten určitý malý dotek od Boha, aby nastal zvrát. Léčba šokem je v pořádku, ale je to svým způsobem, jak tomu říkáme „střílení do tmy“, rozumíte. To může ještě váš stav zhoršit, protože zapomenete všechno, co jste věděli, když oni do vás dostanou ty léky. Ale Pán Bůh, jak Jeho milost a milosrdenství... a dokonce než jsem se za něj ještě pomodlil, on už z toho byl venku. Vidíte? Bylo potřeba jen to něco od Boha, ten určitý dotek, aby to udělal. Neměl bych toto říkat... Ano, rozhlížel jsem se a teď toho muže vidím. Cože? Nevěděl jsem, jestli se ti to dnes podaří nebo ne.

6 Tam na venkově, kde jsem se tento týden zdržoval... Miluju své přátele, kteří tam jsou. To je malá dovolená před těmi velkými shromážděními. Rozumíte? A přijíždím domů, abych tam šel a abych s těmito bratry šel na lov veverek. A ta rodina, spíše rodiny, u kterých tam pobývám, jsou to opravdu milí lidé. A ten muž je opravdovým bratrem, jsou to přátelé. A jeden z nich je velkým milovníkem loveckých psů. A on jich tam má plnou ohradu. A viděl jsem tam nejkrásnějšího loveckého pejska; byl to takový malý psík, kterému já říkám půl psa na výšku a dva psi na délku, víte. Oni tam pobíhali kolem domu a já jsem si myslel: „Ó, kdyby mohl Josef něco takového mít.“

7 Ale venku v Arizoně bych ho samozřejmě nemohl použít. Kdyby se dostal mezi kaktusy, byl by to

jeho konec. A tak jsem řekl: „Nemůžeš mít... Oni tam v té části země psy nepoužívají, protože oni by... No, oni by je prostě nemohli použít, oni by... to počasí a ty podmínky v té krajině, kde rostou kaktusy, oni by tam přišli o život. A pak, opravdu, kdyby se tam ocitl lovecký pes, pak by ho tam vlk nebo něco jiného stejně asi zlikvidovalo, kdyby se dostal ven.“

A potom mi ten muž řekl: „Můžeš si ho vzít.“ Ale já jsem si ho vzít nemohl. Vážil jsem si toho. Zjistil jsem, že je to jeden z jeho nejoblíbenějších psů.

8 A ten muž má milou ženu a několik malých dětí. A jednoho dne, když ona začala s jeho autem couvat ven (měla takový starý Oldsmobile) — a ten pejsek je asi jenom takhle dlouhý, je to ještě štěně — ona přešla přímo přes něj. Ten Oldsmobile přešel tomu pejskovi přímo přes hřbet a rozmačkal ho a kameny na příjezdové cestě se mu zaryly tady do jeho malého bříška, víte. A ta žena, místo aby s tím pejskem odjela k veterináři... veterinář by ho samozřejmě hned uspal a utratil... A byl tam se mnou ještě jeden mladý člověk, a když tam přišel, řekl: „Kdyby to byl můj pes, já bych ho zastřelil,“ řekl, „a hotovo, a vy ho necháte takhle se trápit.“

Řekl jsem: „Dobře, ale nezastřelme ho. Počkejme ještě na chvíli.“ Poslal jsem všechny pryč a šel jsem a pomodlil jsem se za něho a ten malý pejsek šel za mnou až na verandu. „O cokoliv při modlitbě prosíte, věřte, že to přijmete a stane se vám to; bude vám to dáno.“ Jakákoliv věc! To je náš Bůh, že ano? On je podivuhodný a nádherný; a my Ho opravdu dnes ráno milujeme a očekáváme na Něho s vědomím...

9 Jednou jsem se setkal s jedním starým párem, matkou a otcem jednoho velice milého člena tohoto shromáždění věřících. A ta matka je, ó, myslím, že se blíží ke stovce, a otec také. A ten muž se asi dvanáct let ani nepohnul, ležel naznak, ležel prostě na zádech. Nemohl si lehnout na bok ani nic jiného, ležel takhle dvanáct let; to je prostě stáří. A ta matka, ona je teď asi v jeho věku, myslím, někde blízko stovky, a ta stará chuděrka, ona prostě přišla o svou duševní kontrolu. Ona si myslí, že někdo jí všechno bere. A tak, podíval jsem se — naproti přes stůl, na nás všechny, seděli tam mladí a staří a řekl jsem: „Kam spějeme? Co děláme?“ A ta paní, u které jsem pobýval, to byla její matka a otec. A já jsem řekl: „Vy tou cestou směřujete také.“ Přesně tak, každý z nás. Vidíte?

10 Jen se nad tím na chvíli zamyslete, než začneme naši lekci. To je to, kam směřujete. Za co bojujete? Abyste mohli žít. A kvůli čemu žijete? Abyste mohli umřít. Nebyla by to ta nejhoupější věc, kdybychom nepřijali Boží opatření pro věčný život? O čem bychom pak mohli přemýšlet? Co by nám mohlo přijít na mysl a co by mohlo upoutat naši pozornost od — k čemukoliv? Co kdybyste vlastnili sto milionů dolarů a byli byste vlastníky státu Indiana nebo jakéhokoliv jiného státu, nebo dokonce i národa, nebo řekněme třeba i celého světa? Pokud budete žít dost dlouho, musíte k tomu přijít taky. Vidíte? A neustále, den za dnem, pokaždé když vaše srdce udeří, se blížíte rovnou k tomu. Rozumíte, neexistuje pro vás žádné vítězství. Jste na straně poražených a musíte prohrát. Avšak vzpomeňte si, zaslíbení říká: „Kdo by ztratil svůj život pro mne, najde ho.“ Tudiž, jaký větší poklad by se dal najít než život? I kdybyste získali celý svět, ale pokud najdete život, našli jste tu největší věc, která se dá najít.

Chci se

11 podívat na mou lekci. Teď jsem znovu uviděl další trofej milosti Páně. Asi před několika týdny jsem byl volán k telefonu a jeden milý člen této církve, nebo tohoto těla... Nechci toto tak úplně nazývat církví; chci to nazývat... Tak jak jsem hovořil s nějakými lidmi, oni se *ptali*: „No, ke které církvi patříš?“

Řekl jsem: „Nepatřím k žádné.“

„K jaké denominaci patříš?“

Řekl jsem: „K žádné.“

Řekli: „Dobře, kam teda patříš?“

Řekl jsem: „Do království, království!“ A jedním Duchem jsme do toho království pokřtěni, jedním Duchem, všichni do tohoto království. Ježíš řekl: „Modlete se: Přijď království Tvé, buď vůle Tvá na zemi tak, jako je v nebi.“ Tedy, On stál před Horou proměnění; On řekl: „Amen, pravím vám, stojí tu někteří, kteří neokusí smrt, dokud neuvidí království přicházet v moci.“ A bylo to dopředu ukázáno, jak jsme to už probírali, na Hoře proměnění. A Bible říká: „Království Boží je uvnitř vás.“ A tak to je království lidí, kteří vyznávají, že toto není jejich domov. Tohle není náš domov. My vyhlížíme příchod Krále, který to království nastolí.

12 Byl jsem zavolán k jednomu naléhavému případu jednoho starého bratra, který pro mě byl jako otec, a on... neznal jsem ho moc dlouho, ale pamatuji si ten den, kdy jsem ho sem přivedl, abych ho pokřtil. A tomu člověku bude brzo devadesát jedna let. A zatelefonovala mi jeho milá manželka, ona je zdravotní sestra, a řekla, že mu úplně vypovědělo srdce; a kromě toho měl (ó, nemohu si vzpomenout na ten název — srdeční infarkt, koronární srdeční infarkt, děkuji) koronární srdeční infarkt a úplné selhání srdce.

Doktor nedával vůbec žádnou naději a ten muž umíral a zavolal si mě.

13 A já jsem nasedl do mé staré Fordky a vyrazil jsem na cestu do Ohia tak rychle, jak jsem jen mohl. Nevěděl jsem, že jedno z kol je nesouosé; strhlo mi to z něho pneumatiku. A potom, když jsem byl na cestě; vyjel jsem z čerpací stanice asi v jedenáct hodin, dělal jsem si o něj starosti, mám ho rád, a vím, že kdyby... kdyby to tak šlo dál, kdyby Pán prodléval, no, dřív nebo později, se budeme muset jeden druhého vzdát.

Ale to teď nenaruší vytržení. Rozumíte? Ne. Oni potom přijdou jako první. Oni jsou ti privilegovaní, kteří nás předešli. Oni přijdou *jako* první. Rozumíte, my, kteří jsme naživu a zůstaneme až do Pánova příchodu, nezadržíme nebo nepředejdeme ty, kdo zesnuli. Trouba Boží zazní, mrtví v Kristu vstanou jako první. A potom, když naše oči uvidí naše milované, potom my budeme v jedné chvíli proměnění, v okamžiku, a spolu s nimi budeme vychváćeni vzhůru. Vidíte, ti, kteří odcházejí první, jsou upřednostněni před těmi, kteří jsou naživu.

14 A když jsem právě v jedenáct hodin vyšel z té *čerpací* stanice, Duch svatý mi řekl: „Nedělej si o něho starosti. Ještě jednou si s ním na ulici potřeseš rukou, a on přijde do sboru,“ jednadevadesátiletý umírající muž. Když jsem se setkal s jeho manželkou a jeho milovanými v nemocnici v Limě, oni mi řekli o jeho stavu; vešel jsem tam, podíval jsem se tam na něj. A on řekl: „Ale on... Něco zvláštního.“ Řekl: „Jeho stav se začal v jedenáct hodin zlepšovat.“ No, to... Pán těm lidem ukázal tolik věcí; oni vědí, že já jsem to neřekl, protože oni mi to řekli jako první. On se začal měnit; oni věděli, že bych, že bych jim řekl pravdu.

A tak minulou neděli jsem šel do bistra Blue Boar v Louisville, kam, si myslím, že chodí v neděli odpoledne na jídlo asi osmdesát procent lidí z tohoto shromáždění. A koho to vidím přicházet po ulici? Řeknu vám, moje srdce se zachvělo, když jsem viděl našeho bratra Daucha, jak přichází po ulici, přesně, jak On mi to řekl. A tam na ulici jsem mu podal ruku.

15 A pak jsem se sem minulou neděli večer vrátil a mluvil jsem na téma jednoty — Sjednocení je znamením času. A tak... A toto to potom způsobilo, přesně to, co On řekl, a on tady dnes sedí ve sboru, přímo tady vedle nás jako trofej Boží milosti. Když jsem mu podával ruku pod tím stanem, pod tím kyslíkovým stanem, pod kterým byl, řekl jsem: „Bratře Dauchu, budeš v pořádku. Uvidím tě znovu ve sboru. Je to ‚Tak praví Pán‘.“ Vidíte? A on tu právě teď sedí v modlitebně — bratr Dauch.

16 Pokud se nemýlím, ten kazatel, o němž jsem před chvílí mluvil — přišel tam Duch svatý a zjevil všechny tyto věci; pověděl mu, jak se to stalo a pověděl mu, co udělal, jak se to přihodilo, jak se to stalo, všechno, co se od té doby dělo, dokonce co se týče povahy jeho rodiny a všechno o tom; a řekl mi, že je s tím konec a ten kazatel sedí přímo tady po pravé straně. Mohl byste jen zvednout ruku, pane? Tam, on a jeho manželka. Přesně. Právě teď. A tady sedí bratr Dauch, přímo tady.

Ó, není On nádherný? Tyto věci, které byly, které jsou a které se stanou. Jeden, dva, tři svědci — věci, které byly, co jste udělali; věci, které se dějí teď; a věci, které se stanou. A pokaždé přesně, přesně v souladu se Slovem. To může udělat pouze Bůh. Ó, nejsme za tyto věci nanejvýš šťastni?

17 No, důvod, proč jsem prostě zabral trochu času navíc, je, že Bill musel zajet pro svou ženu a dítě, a říkal: „Tati, nezačni kázat, dokud se nevrátím.“ A tak si myslím, že už je teď zpátky - a musel jsem tomu přesto ten čas věnovat. A snažím se upustit od těch čtyř hodin vypětí, které jsem tady na vás všechny vložil, a zvládnout to během pětaticeti nebo čtyřiceti minut (rozumíte?) a snažit se dodržet...

No, jednou v Chicagu jsem dostal pochvalu, zvládl jsem to za třicet minut nebo tak nějak, třicet pět minut; a minulou neděli večer to bylo jenom čtyřicet pět minut. Bill řekl: „Opravdu se zlepšuješ, tati. Jsem na tebe kvůli tomu hrdý.“

Dobře, možná dnes ráno to uděláme na způsob malé nedělní školy... Nebudu vás držet příliš dlouho; potom můžete odejít a jít na oběd a modlit se, a vrátit se večer na uzdravovací bohoslužbu. Uděláme dnes večer modlitební řadu a budeme se modlit za nemocné.

18 Tedy, pokud znáte nějaké lidi z okolí, kteří jsou nemocní a chtějí, abychom se za ně pomodlili, přiveďte je sem dnes večer. Rozumíte? No, i kdybyste je měli přivést jakýmkoliv způsobem, přiveďte je sem, rozumíte? To hlavní je přivést je sem dnes večer. Všichni se můžeme sejít společně. Tímto způsobem - je to nesnadné *někoho* navštívit, chodit z místa na místo; někoho potom vynecháte a jsou z toho špatné pocity. Ale když je všechny mohu dostat na jedno místo, pak se za ně mohu pomodlit. No, jestli ti lidé chtějí, abychom se za ně modlili... Můžete namítnout: „A budou chtít?“ Ó, určitě. Budeme se za ně modlit. Přiveďte je sem. Dá-li Pán, budeme se tady modlit za všechny, protože cítím, že to třetí tažení se začíná dávat do pohybu. Rozumíte? To je teď ve mně. Chci se modlit za všechny.

19 Tak tedy, obraťme se dnes ráno ke známému starému místu Písma, které jsem tak nějak včera večer narychlo vybral; byl jsem již opravdu ospalý a poznamenal jsem si několik dalších míst Písma, které s tím souvisí. A tak trochu se mi to hodilo, když jsem jednou slyšel jednoho bratra použít tento text, a

pomyslel jsem si... poznamenal jsem si to. Pomyslel jsem si: „Dobrá, myslím si, že si to poznamenam, protože se to může hodit.“ Častokrát to děláme. Všiml jsem si, že mnozí z vás tady mají kus papíru. A kazatel může něco říct a vy pochopíte ten smysl, něco ve vašem nitru se ozve. A pak, pokud to způsobuje Duch svatý, pak začínáte přímo tam od toho bodu stavět poselství pro Pána. A to je v pořádku; pozoruji ve shromážděních, kamkoliv přijedu, jak si prostě kazatelé a lidé dělají poznámky. To je v pořádku. Jsme tady — kvůli tomu jsme tady, abychom se snažili jeden druhému na těchto cestách pomoci.

20 A teď, obraťme se do Zjevení 3. kapitoly v církevních věkách, zopakujeme si církevní věk. Ale teď jsme... Mohl bych vzít tento jeden text a pomocí Ducha svatého na to *téma* kázat sto let a nikdy nevystihnout, co je tam všechno obsaženo, protože v tomto jednom jediném textu, stejně tak jako ve všech ostatních místech Bible, je všechno spolu provázáno. A chci dnes ráno vzít své téma *a mluvit* o tomto: *Jak dokážu zvítězit?* No, vybral jsem toto, protože si myslím, že je čas, kdybychom nikdy neměli nechat Ducha probuzení pohasnout. Musíme zůstat v probuzení, neustále se oživovat každý den. Pavel řekl, že musel umírat na každý den, aby Kristus mohl žít. A my nikdy nesmíme nechat to probuzení v nás umřít.

Teď, Zjevení 3. kapitola a začneme od 21. verše a čteme tam toto:

Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl jsem se svým Otcem na jeho trůnu.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

21 Všimli jste si, jak je to tady uspořádáno? Vidíte, „Posadit se se mnou v mém trůnu,“ ne na mém trůnu, ale v mém trůnu [Poznámka 1: Bible krále Jakuba - „v mém trůnu“]. To znamená v Jeho panství, rozumíte. A teď, tak jako Kristus je vladařem, vladařem trůnu v tomto čase úplného Božího panství, tak bude církev s Ním, nevěsta bude s Ním v Jeho trůnu, v celém panství, vidíte. Ne „na mém trůnu“, ale „v mém trůnu“ (rozumíte), kam sahá Jeho panství. Trůn je nad panstvím. A panství sahá tak daleko, jak daleko se nacházejí hranice, a to je od věčnosti do věčnosti. Jen na to pomyslete.

22 Teď, když toto studujeme, můj záměr ohledně toho není, abych sem jen přišel a měl obecenství s vámi lidmi, což dělám rád. Ale kdybych měl možnost to udělat, přišel bych k vám domů a podal vám ruku a pohovořil si s vámi a posadil se, snědl s vámi večeři a posadil se venku ve stínu stromu a popovídal si a na chvíli měl obecenství. Ale když přicházíme sem, jsme tu kvůli jednomu specifickému záměru. Toto je dům nápravy. To je trůn. To je Boží trůn, a soud vychází z Božího domu. A tady je místo, kde se spolu scházíme, shromažďujeme se v lásce jeden k druhému, tak jak mohou milovat jen křesťané; ale když jsme tu, jsme pod vedením Ducha svatého. Duch svatý je mezi námi. A my jsme tady, abychom si dali mezi sebou věci do pořádku, abychom uviděli, kde jsou naše slabá místa, naše nedostatky, jak se můžeme dostat z toho místa, kde bychom měli být, na místo, kde bychom teď měli být — z místa na kterém jsme, na místo, kde bychom měli být. A to je to, o čem rozjímáme. Kazatelé studují tato místa pro své lidi. Když vidí ty lidi, ten nedostatek, pak od toho začínají.

23 No, já si myslím, že církev by brzy měla udělat v této době takový malý krok výš. Nemám to v plánu dělat dnes ráno, ukazovat tyto věci, ale myslím si, v krátkosti, dá-li Pán, předtím než budeme kázat o těch troubách, chci církvi přinést něco, o čem si myslím, že byste teď měli vědět.

24 A teď, hovoříme o tomto přemáhání. To slovo přemoci, samozřejmě, vy víte, co znamená. Musíte mít něco, co musíte přemoci. A tento církevní věk, o němž tady Duch svatý hovořil v tom Laodicejském věku církve (jak jsme tím právě procházeli), *on* potřeboval pokárání. Laodicea musela být pokárána, a to kvůli své neshodě s Kristem — což způsobilo, že Kristus se v jejich věku ocitl vně. Kristus se nacházel venku a pokoušel se dostat zpět dovnitř. To je láska. Potom, co byl vystrčen ze svého vlastního domu, se snažil vrátit dovnitř, a řekl: „Ten, kdo otevře dveře, já vejdu k němu.“ Vidíte?

Církev jako celek Ho vystrčila ven. Ale teď si všimněte, Jeho volání tady není pouze k církvi: „Tomu, kdo zvítězí.“ Vidíte? Ne církev, to by byla „ona“ (rozumíte?), církevní tělo, ale to je „ten“, kdo zvítězí, jedinec, který přemůže. No,

25 a na Laodiceu to přišlo.

No, potom vidíme, uvědomujeme si, že to je Laodicejský věk církve a uvědomujeme si, že tento věk potřebuje ostré pokárání od Boha... potřebuje ostrou výtku. A když se naše duchovenstvo stává tak změkčilé a dětinské, jako nějaký starý dědeček vůči svým vnoučatům; všechno, co dělají, je dokonalé v jejich...

Bylo toho už tolik řečeno, že Bůh je tak dobrým Bohem, že se až z Boha prostě pokoušejí udělat nějakého velkého zestárlého dědečka. Rozumíte? Ale On takový není. On je Otcem, a to Otcem spravedlnosti, nápravy. A láska je vždy napravující. Rozumíte? Láska napravuje. Bez ohledu na to, jak velice to raní, ona stále napravuje. Skutečná matka bude napravovat své děti; opravdový otec je bude

napravovat. Vidíte, pokud se prostě stáváte zženštilí a zkažení a dovolujete...

26 Jednou jsem překračoval starý kmen v takovém bývalém řečišti nebo, jak se tomu říká, v úvozu. A vyskočil jsem na ten kmen. Na povrchu vypadal dobře, vypadal jako nějaký velký starý kmen buku, ale když jsem na něj vyskočil, ó, velký kus kmene odpadl; byl opravdu shnilý a ztrouchnivělý. Řekl jsem: „Takoví se stávají křesťané.“ Oni byli mrtví v hříších a přestoupeních tak dlouho, že se stali prohníli. Nedokážou vydržet vůbec žádnou zátěž. Oni nevědí, co to znamená přemáhání. Potom jsem začal přemýšlet o tomto textu: Zvítěz, zachovej v sobě život. Když odešel život, to je to, co přivedlo ten kmen do takového stavu. Vidíte? A to způsobilo horší *stav* než kdykoliv předtím, když on ležel v tom ramenu řeky, kde byla voda.

27 A pak, vezměte křesťana, který je zdánlivě křesťanem a nechte, ať ho opustí Boží život a prožití té radosti ze služby Kristu a života ve sboru, kde to takto probíhá, on shnije dvakrát rychleji (Vidíte? Je to tak!), a žije přímo v tom.

A tak jestliže se snažíme následovat poselství této hodiny nebo přinejmenším tuto část toho poselství, měli bychom žít neustále v Kristově životě. Rozumíte? Protože pokud to tak není, ležíte jen někde nablízku a víte, že tyto věci, které byste měli dělat, neděláte - Bible říká: „Kdo umí činit dobře, avšak nečiní, má hřích.“ A když je oddělený od života Božího, stává se zkažený a shnilý. A tak usilujte ze všech sil zůstat v Kristově životě, abyste přinášeli ovoce.

28 Vidíme tento věk, ve kterém žijeme. Je to jeden z nejvelkolepějších věků všech dob. Tento Laodicejský věk církve je nejvznešenější ze všech věků církve, protože to je zakončení času a prolínání do věčnosti. A pak je to *také* největší věk po stránce hříšnosti. V tomto věku je víc hříchu, než bylo kdykoliv. A proti silám satana se častokrát hůř bojuje než v jakémkoliv jiném věku. Vidíte?

Tedy, kdysi dávno, v těch raných věcích, křesťan za své vyznání, že patří k církvi — že patří Kristu, mohl být setnut. Mohl být zabit a vytrhnut ze svého utrpení a mohl jít rychle na setkání s Bohem. Ale teď nepřítel přišel ve jménu církve; a je to tak svůdné. Toto je veliký věk svedení, když... Řekl to Kristus, že ti dva duchové budou v posledních dnech tak blízko, že by to svedlo i samotné vyvolené, pokud by to bylo možné. Vidíte, rozumíte, chápete? Pamatujte, Kristus mluvil o vyvolených lidech pro ten poslední den. Rozumíte? To by svedlo i samotné vyvolené, pokud by to bylo možné; bude to tak blízko.

Lidé tak žijí — lidé můžou žít čistým svatým životem, nebýt hříšní, cizoložníci a opilci a lháři, hráči hazardních her; oni můžou žít nad těmito věcmi, a stále to nemít.

29 Toto je věk života, vlastního Kristova života, kdy ty chemické složky Jeho těla, to, co bylo v NĚM; zaprvé pod ospravedlněním, vodním křtem; zadruhé pod znovuzrozením Wesleye, posvěcením, které očišťuje; a zatřetí pod křtem Duchem svatým, který umisťuje tu posvěcenou nádobu do služby... Rozumíte? Slovo posvětit znamená — je to složené řecké slovo, které znamená „očistěný a odstavený stranou ke službě“. Odstavený stranou pro službu, a Duch svatý to teď staví do služby. Rozumíte?

30 A my si všímáme, že když nečistý duch opouští člověka, tak se prochází po suchých místech. To je přesně to, co udělala církev; baptisti, metodisti, ti, kteří věří v posvěcení. A Ježíš pak řekl, že ten nečistý duch, který odešel, se k tomuto církevnímu tělu vrací zpět a nachází ten dům ozdobený, vymetený, žijící čistě, čisté životy, v pořádku. Ale pak, pokud ten dům není naplněný, obydlený, pak vchází dovnitř se sedmi jinými zlými démony, horšími než byl on sám a poslední stav tohoto místa je sedmkrát horší, než jaký byl ten první. Bylo by lepší, kdyby zůstali luterány, než aby přijali to světlo a nedokázali ho následovat. Tak to bude s letničnicemi. Víte, co tím myslím. Ten dům je ozdobený.

31 Tak jako jsem jednou s někým hovořil, a on řekl: „Oni jsou velice opatrní, dokonce mnohé z těch skupin svatosti, aby nenazvali Ducha svatého ‚Holy Ghost‘, protože oni by se ztotožnili s letničnicemi, kdyby to udělali.“ Oni říkají „Holy Spirit“. Vidíte? Vyhýbají se tomu slovu „Holy Ghost“, protože letničnicí, obyčejní lidé, to jednoduše nazývají tak, jak to říká Bible, „Holy Ghost“, přičemž „Holy Spirit“ a „Holy Ghost“ je jedna a tatáž věc. [Poznámka 2: V angličtině Holy Ghost i Holy Spirit znamená Duch svatý.] Ale oni jsou ohledně toho velice opatrní... Oni nechtějí být ztotožňováni s těmi lidmi, kteří mluví v jazycích, a to je sám Duch svatý. Vidíte? Co se potom stalo? Když ten nepřítel, který vyšel pod posvěcením, který byl *odtamtud* vypláchnut, se vrátil zpět a našel ten dům nenaplněný Duchem svatým, teď ji ten stav církve spojil s církevní radou, se Světovou radou církvi; a teď to je stav, který to spojuje s římským katolicizmem a se vším tím ostatním, a teď to je sedmkrát horší, než když to vyšlo z luteranismu. To je to, kam to přivádí člověk.

32 A podívejte se potom na ten Laodicejský věk církve, potom co přijal Ducha svatého. A s poznáním, a Duch svatý byl v něm, a on potom Boží skutky popřel a nazval to skutkem zla; co potom s tím? Tam byl Kristus vystrčen ze své vlastní církve. Vidíte, to Ho nikdy takto neukázalo v církvi, dokud to nedošlo do Laodiceje. Ale když přišel k Laodiceji, byl ze své církve vystrčen, a pokoušel se dostat zpět dovnitř.

No, podívejte se, ospravedlnění Ho tam neumístilo. Posvěcení jen pro NĚJ to místo očistilo. Ale když

přišel křest Duchem svatým, to Ho vložilo do těch lidí. A teď, oni Ho vyhnali, když se sám začal ukazovat, že je tentýž včera, dnes i navěky. Oni Ho vyhnali, protože se stali denominací a Duch Páně se s jejich denominací neshoduje. Rozumíte tomu teď? Tímto způsobem Ho vystrčili ven: „S tou telepatí nechceme mít nic společného; to je z ďábla. To je věštění nebo...” Rozumíte? Oni tomu nerozumí. Mají oči, a nevidí; uši, a neslyší. Vidíte, Bůh otevírá oči jen tak, jak chce. Zatvrzuje toho, koho zatvrzuje, podle svého přání, a dává život těm, kterým chce. To je to, co říká Písmo.

33 Tedy, vidíme tyto hodiny, ve kterých se nacházíme, tento stav, a vidíme, co to bylo. A Duch svatý kárá ten věk, který Ho vystrčil. Ale v tom všem, všimli jste si: „Tomu, kdo vítězí”? Dokonce v tom světském bezbožném věku církve: „Tomu, kdo vítězí.”

Zjišťujeme tady, že Bůh měl vždy vítěze. On měl vítěze v každém věku. Vždycky, v každé době, v každém věku, který byl na zemi, Bůh měl vždy někoho, na koho mohl položit své ruce jako na svědka na této zemi. On nikdy nezůstal bez svědka, i když někdy měl jen jednoho; ale byl někdo, kdo zvítězil.

No, jako ti starodávni svatí.

34 Jeden velmi znamenitý muž, učenec, řekl po těch sedmi pečetích, řekl: „Bratře Branhame, ty jsi typolog,” pověděl, „ty jsi typolog, jak chceš pro pána krále na základě nějakého předobrazu umístit tu církev ve vytržení bez období soužení?” On řekl... Vidíte, jestli to je předobraz, pak musí být... Jestli existuje nějaký předobraz, musí být nějaký obraz, z kterého ten předobraz vychází. A všechno, o čem mluvím, že je pravda, má nějaký vzor. Má to nějaký předobraz. Máte nějaký stín. A Bible říká, že ty staré věci byly stíny těch nových věcí, které měly přijít. On řekl: „Ale teď, ty jsi bral Starý zákon jako stín,” pověděl, „a co budeš teď dělat s touto církví?”

35 Ten člověk pochází z... Je to významný muž, velký učitel, je mým blízkým přítelem, je to velice dobrý člověk a milý bratr. A já bych se proti tomu bratrovi neodvážil říct ani slovo; nemohl bych to jako křesťan udělat. Nemohl bych proti němu nic říct. On se mnou v této jedné věci nesouhlasí, ale je mým vzácným bratrem; my spolu jíme a ó, je to prostě skvělý člověk. Odebírám jeho časopis, čtu jeho články; a on zveřejňuje některé moje, a podobně. A já jsem si vzal mnoho textů z toho, co jsem vyčetl z jeho článků nebo z toho, co jsem ho slyšel říkat. Je to velký muž, ale on se mnou prostě nesouhlasí. A já si toho vážím, jeho upřímnosti, že prostě není jedním z těch, kteří se dají opít rohlíkem, že prostě musí souhlasit se vším, co říkáte. On má své vlastní přesvědčení a stojí si za tím. Já si toho vážím. Je to dobrý člověk. Ó, já nejsem vůbec ani učitel ani učenec, a ten muž je jak učitel, tak učenec.

36 Ale já s ním nemohu souhlasit, protože to tak nevidím; ale to se netýká spasení; to se týká příchodu Páně.

On to vidí tak, že církev musí projít obdobím soužení kvůli očištění. Já říkám, že církev očišťuje krev Ježíše Krista. Ona nepotřebuje žádné... Věřím, že církev prochází obdobím soužení, církev, organizace, ale ne nevěsta. Vybrali byste si ženu, kterou byste museli očistit předtím, než si ji vezmete? Kristova nevěsta je vybraná a ona je vyvolená a ona je Boží nevěstou, nevěstou Ježíše Krista.

37 A teď, on řekl: „Jak to chceš znázornit? Jestliže tato nevěsta vychází, jde nahoru předtím, než bude procházet obdobím soužení...” Řekl: „Já mám místo Písma, které ukazuje, že církev se nachází v období soužení.” Řekl jsem: „Jen si přečti šestou pečeť. Toť vše. Ona se nachází přímo tam v období soužení.” Ale ověřte si; těsně předtím nevěsta odešla. Ona je v té době ve Slávě; ona nepodléhá žádné očistě. Vidíte? „Kdo věří ve mě, má život věčný a nepůjde do zatracení anebo na soud, ale přešel ze smrti do života.” Kristus dal zaslíbení, že dokonce nebudeme ani postaveni před soud. On tak úplně zaujal mé místo, že jsem úplně svobodný. Když jsem omilostněn, pak jsem omilostněn. Jak mě může vzít ze zastavárny, a vymazat ten zápis... Jak On může být mým vykupitelem a vzít mě ze zastavárny, a ten makléř bude stále říkat, že patřím jemu? Já mám napsanou stvrzenku, napsanou krví Ježíše Krista. Rozumíte?

Tedy, v tom, tady je to, kam směřujeme. On řekl: „Jak to chceš dostat — oddělit tu vyvolenou nevěstu, o které mluvíš, jak ji umístíš do toho předobrazu?”

38 Řekl jsem: „Velice dobře.” Řekl jsem: „Je to tady. No, v Matouši ve 27. kapitole a v 51. verši...” Pokud... Dovolte mi jen, abych to přečetl, a pak to dobře pochopíme. Potom zjistíme, jestli k tomu byl předobraz nebo ne, jestli to byla vyvolená nevěsta. Matouš 27. kapitola a 51. verš. Dobře. Čteme to v souvislosti s ukřižováním našeho Pána:

A hle, chrámová opona se roztrhla na dva kusy odshora až dolů...

39 Tedy, to byl Zákon. Právě tam Zákon skončil, protože ta opona udržovala to shromáždění, aby neměli přístup k těm svatým Božím předmětům. Vcházel tam pouze pomazaný kněz, a to jenom jednou do roka. Vzpomínáte si na to? Tedy, Bůh svou vlastní rukou, všimněte si toho, odshora dolů, ne zdola nahoru — mělo to výšku asi dvanáct metrů — všimněte si, ne zdola nahoru, ale odshora dolů — což ukazuje, že to udělal Bůh — roztrhl tu oponu napůl. A pak každý, kdokoliv chce, může přijít a mít účast na Jeho

svatosti. Vidíte? Dobře.

...odshora až dolů a země se otřásala a skály popraskaly.

Otevřely se hroby a vstala mnohá těla zesnulých svatých,

kteří po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, přišli do svatého města a ukázali se mnoha lidem.

40 Tam jsou ti vyvolení, ta nevěsta; všichni z té židovské církve v tom čase nevyšli. Oni všichni přinášeli stejnou oběť. Všichni byli pod prolitou beránkovou krví, ale byla tam vyvolená skupina. A ta vyvolená skupina, jakmile se ta událost stala, ti, kteří tomu opravdu věřili a byli upřímní... No, teď přicházím ke slovu „zvítězit“; tedy, zapamatujte si to. Ti, kteří opravdu zvítězili, v upřímnosti přinášeli tytéž oběti, které přinášeli ti ostatní, ale v upřímnosti, zvítězili nad věcmi toho světa; a když bylo za ně vykonáno to opravdové smíření — oni se nacházeli až do té doby v ráji — ale když nastal ten čas; oni zvítězili a odpočívali, spali (vidíte?) — mnohá těla těch, kteří spali v prachu (rozumíte?), spali...

41 Kdybychom měli čas, mohli bychom se vrátit k Danielovi. Když Daniel, ten vyvolený, který přemohl... A on řekl: „Zavři tu knihu, Danieli, protože odpočineš ve svém údělu. Ale když přijde to Kníže, které se postaví k obhajobě těch lidí, ty vstaneš ve svém údělu.“ Tady to je! Daniel, tento Boží prorok, viděl přicházet čas konce. A On řekl: „Danieli, ty v ten den povstaneš ve svém údělu.“ A tady on byl, on vystoupil; ne všichni z Izraele, ale ten předobraz nevěsty z Izraele.

No, ten zbytek Izraele nepříjde až do všeobecného zmrtvýchvstání.

42 A teď při příchodu Pána Ježíše, ti, kteří opravdu milují Jeho příchod, kteří pro to žijí, když On se zjeví na obloze, ta církev, která je mrtvá v Kristu, povstane, a ti budou v okamžiku proměnění. Ti ostatní z nich o tom nic neví. Vzpomeňte si, oni se ukázali těm ve městě. Vidíte, takhle to bude s vytržením. Uvidíme jeden druhého a uvidíme je. Zbytek světa je neuvidí. A bude to vychváćeno, jako tajný odchod, čekáme na ten čas; a pak návrat zpět na zem na to slavné Milénium, těch tisíc let. Ti ostatní mrtví po dobu toho jednoho tisíce let neožili.

43 A pak přijde to všeobecné zmrtvýchvstání, kde celý Izrael...

A podívejte se také sem, těch dvanáct apoštolů, dvanáct patriarchů, všichni jsou znázorněni. A my jsme se ještě k tomu nikdy nedostali, ale možná, dá-li Pán, se k tomu dostaneme v tom zákonu, jak ty stěny z jaspisu a dvanácti kamenů a dvanáct bran a dvanáct základů, ke všemu, co bylo znázorněno. A oni se tady nacházejí na dvanácti trůnech, ti andělští poslové těch dnů, aby vynesli rozsudek nad těmi, kteří odmítli jejich poselství. Amen! Ta velká hodina se blíží.

Ano, jaký den, jaká doba, ve které žijeme. Ó, jak bychom se měli zkontrolovat, církvi! Tedy, hovoříme o těchto přicházejících věcech, o těch, které mají nastat; ale vraťme se dnes zpátky sem a pohledme — zkontrolujme sami sebe a přesvědčme se, jestli zůstáváme přímo v té víře.

44 No, mluvmě několik minut o několika přemožitelích. Ve dnech času Noeho, které byly přirovnány Ježíšem Kristem k dnešnímu dni. Myslel jsem, že mi toto zabere deset minut; teď už to bude půl hodiny. Právě jsem začal na první stránce. Několik z nich přeskočím, pokud budu moci a dostanu se...

Sledujte! V čase Noeho, který je typem pro dnešek, Ježíš na to odkazoval a řekl: „Jak bylo v čase Noeho, tak bude při příchodu Syna člověka.“ V čase Noeho, tak bude při příchodu Syna člověka. Všimněte si, tam se nacházel celý ten předpotopní svět, možná miliony lidí, ale bylo tam osm přemožitelů. Osm lidí zvítězilo, to byli skuteční opravdoví přemožitelé. Byli tam tři synové Noeho a jejich manželky a Noe se svou manželkou. Osm jich zvítězilo, ti, kteří vešli do korábu ve vhodném čase. Jak to dokázali? Poslouchali Boží Slovo. Nebyli zastiženi venku před dveřmi. Byli zastiženi uvnitř za dveřmi.

45 Ó, moji milovaní přátelé, nedovolte, aby se ty dveře zavřely. Ježíš řekl: „Jak to bylo v tamtom dni, tak to bude při příchodu Syna člověka (děkuji ti, bratře) — tak to bude při příchodu Syna člověka.“ No, jestli někdo bude zastižen venku před dveřmi... Mnozí z nich možná mohli mít dobré úmysly, že: „Jednoho dne, jestli se něco takového stane, půjdeme s bratrem Noem dovnitř, protože on je milý člověk.“ Ale vidíte, to zastihlo uvnitř pouze těch osm.

No, usilovně teď přemýšlejte; jestli jen ležíte někde poblíž a stáváte se prohníli, vejděte dovnitř, pospěšte si, rychle, protože dveře se mohou kdykoliv zavřít.

46 V Boží ekonomii byl vždy koráb. Za dnů Noeho byla pro záchranu Jeho lidu archa. Za dnů Zákona byla archa, byla to truhla svědectví za dnů Zákona. Oni tu truhlu následovali; a teď je třetí časové rozdělení, jako doba Noeho, doba Lotova a teď tento čas. Teď je také archa, a ta archa, to není denominace a ani to nejsou dobré skutky, které děláte; ale je to jedním Duchem. Římanům 8:1: Všichni jsme pokřtěni do jednoho těla, do panství toho království, jedním duchovním křtem. Nezáleží, jak jsme dobří, jak zlí, jacíkoliv, v tom království se nacházíte skrze křest Duchem svatým. Rozumíte? To je jediný způsob, jak zvítězíte. Všechno, co se nachází pod prolitou krví, to jsou vítězové, protože vy sami

zvítězit nedokážete, je to On, který zvítězil za vás. Vy odpočíváte...

„Ale jak potom poznám, bratře Branhame, že se tam nacházím?“ Sleduj, jakým druhem života žiješ. Jen se rozhlédni kolem. Podívej se, jestli to z tvého života vychází automaticky. Nebo se musíš namáhat a pokoušet se o to (vidíte?), pak to děláš ty. Ale nesnaž se to dělat.

47 Je to právě tak, jako když strkáte ruku nemluvně do rukávu (rozumíte?), ono *tou rukou* prostě pohybuje nahoru a dolů a *všude* kolem. Vidíte? Ono to nedokáže udělat. „Obleč si kabátek, miláčku.“ Ono to nedokáže. Jeho malá ručka se pohybuje nahoru, dolů a všude kolem. K tomu je potřebná vaše pevná ruka. A ó, jak jsem rád, že mohu prostě svou ruku poddat Otci a říct: „Pane Ježíši, já se tam nedokážu dostat. Pomoz mi; oblékni mi ten kabát. Já jsem se o to už přestal pokoušet.“ Jen to dovoluje udělat Jemu.

48 Podívejte - pokud se to malé nemluvně stále snaží: „Ó, já to dokážu; já to dokážu.“ A ono prostě všude *tou rukou mává*; ono to nedokáže. Ani ty to nedokážeš; ani já to nedokážu. Ale pokud se uklidníme a dovolíme Jemu, aby to udělal; prostě se mu poddáme. „Tady, Pane, tady jsem. Jen mi dovol být ničím. Já se podvoluji; Ty vlož mou ruku na to správné místo.“ To je vítězství; to je přemáhání.

Věc, kterou musíš přemoci, to jsi ty sám, tvoje názory, tvé věci, a vydat sám sebe Jemu. On zvítězil za tebe. On tu cestu zná; my ne.

49 Ale v čase Noeho bylo osm přemožitelů, a to byli ti, kteří vešli dovnitř. Oni byli zastiženi uvnitř. No, podívejte, přátelé, myslím si, že to nahrávají, a pokud to bude v televizi — ne v televizi, promiňte, na pásku — cokoliv děláš, ty, který teď posloucháš, nebo ti z vás, kteří budou poslouchat v budoucnu — je velice pozdní hodina, a ty máš dobré úmysly, ale buď zastižen uvnitř! No, přestaň sám zápasit. Ne ten, kdo chce nebo ten, kdo běží, ale Bůh — jen to dovol Bohu. Jen poddej sám sebe Jemu a jdi dál s dokonalou uspokojenou vírou, že to, co Bůh zaslíbil, je schopen vykonat. To není připojení se k jedné denominaci nebo druhé denominaci a pobíhání tam a tam anebo ještě někam jinam a usilování o toto; jednoduše se poddej Bohu a kráčeš s Ním. Klidně, tiše, nepřerušene, prostě dál kráčeš s Ním. To je správné.

To je to, co jsem řekl našemu bratru, který právě prožil to zhroucení. Rozumíte? „Jen se mu vydej, On je tady; ten, který věděl, co jsi udělal a co způsobilo, že tvoje bytost dělala tyto věci a to všechno, On o tobě ví všechno a teď ti prostě sdělil, co máš dělat.“ „No,“ řekl jsem, „jediná věc, kterou musíš udělat, je prostě jít a udělat to. To znamená zapomenout na celou minulost a kráčet, žít pro budoucnost ve slávě a přítomnosti Boží.“

Osm vítězů.

50 V čase Daniele tam byli čtyři přemožitelé, kteří dokázali obstát ve zkoušce ohněm a lvy. I my čekáme, že budeme podrobováni zkouškám. Je to také dobrá lekce pro mého bratra tam vzadu. Ten, kdo přichází k Bohu, musí být nejdříve zkoušen! Zkoušen čím? Slovem. To je Boží test. Věříte tomu? Ten, kdo přichází k Bohu, musí být zkoušený. To jen ukazuje pravé dítě (rozumíte?) — být zkoušen. A když přichází zkouška; nemůžeš zvítězit, pokud ti není dána nějaká zkouška. A když ti je předložen test, je to proto, aby se ukázalo, jestli dokážeš zvítězit nebo ne. A Ježíš řekl: „Tomu, kdo vítězí.“ Test, zkouška, to je ta největší věc, která se ti vůbec mohla přihodit. A já věřím, že to je napsáno v Písmu; Petr řekl, že naše zkoušky pro nás mají mnohem větší cenu než vzácné zlato. Je to čas testování... A jeden dobrý důkaz pro nás, že Bůh je s námi, je, když jsme zkoušeni, protože všechny Boží děti jsou testovány a zkoušeny.

51 A Daniel, muž, prorok; Sidrach, Mizach a Abdenágo — Daniel byl prorok, a takhle velká byla církev v tamtom dni, chci říct nevěsta. Církev — těch bylo mnoho, byly jich asi dva miliony, těch, kteří tam přišli. Ale *jen* tolik bylo těch vítězů. A ti vítězové byli podrobeni zkoušce. A každý přemožitel musí být vystaven testu! A když oni řekli: „Odvolejte to, co říká Slovo, jinak budete uvrženi do ohnivé pece,“ oni odmítli všechno kromě Slova.

52 A když byl Daniel podroben testu a měl odvolat to, co říkalo Slovo, že se měli obracet směrem k chrámu, jak se modlil Šalomoun a že On je ze všech věcí vysvobodí; Bůh z nebe vyslyší, pokud budou hledět k tomu chrámu a budou se modlit. A řekl: „Pokud se někdo v průběhu těchto dnů bude modlit — a my jsme Medo-Peršané, a naše zákony se nemůžou měnit ani upravovat — takový člověk bude uvržen do lví jámy.“

Oni na něj nachystali past. Já si myslím, že prorok o tom věděl. Ale oni na něj nachystali past. On *ale* chodil pokorně. Když pro něj nastal čas modlitby, když věděl, že tam doma v Jeruzalémě hořela na oltáři oběť. Daniel se těch špiónů nebál. On zvedl žaluzie, otevřel okenice a klekl na kolena a zvedl své ruce k Bohu a modlil se. Proč? Žít nebo zemřít, on měl vítězství; a proto tam bylo tolik vítězství, že lvi ho nedokázali sežrat. Vidíte? On přemohl.

Sidrach, Mizach a Abdenágo měli tolik vítězství, že lvi — že oheň je nemohl spálit. Víte, vítězství je

nesnadná věc ke spálení nebo k sežrání nebo k čemukoliv jinému. Rozumíte? A tak oni to měli.

53 Mohl bych se zmínit ještě o jiném hrdinovi. Za dnů Lota — Ježíš na to odkazoval — tam byli pouze tři, kteří zvítězili: Lot a jeho dvě dcery. Dokonce ani jeho žena nezvítězila. Ona vyrazila, ona je předobrazem... (Přál bych si, abychom měli čas; ale mých třicet minut právě dobíhá do konce. Vidíte?) Ona si vedla dobře. Ona vyšla. No, musím vám to v krátkosti představit.

Mnozí z vás také vyšli. Mnozí z vás opustili tyto věci, aby zaujali své postavení, potom co jste to hledali v Písmu a zjišťujete, že to je správné. Viděli jste potvrzení všemohoucího Boha; ale ne díky nějakému — díky tomu, co někdo řekl, že bylo potvrzením, ale to co řekla Bible, že se stane, a tady to je a děje se to. On viděl, že to byla pravda. A tak i vy jste se vydali, abyste opustili Sodomu, opustili denominace, opustili ty věci, které vás vážou k nějakému vyznání víry, a abyste následovali Krista skrze Ducha svatého, který se potvrzuje skrze psané Boží Slovo. Jinými slovy, vzali jste Bibli místo nějakého vyznání víry. Vydali jste se na cestu, abyste následovali.

54 Dobře, Lotova žena udělala, jak víte, tutéž věc. Ona se vydala na cestu, aby šla s Lotem; následovala svého manžela, své děti, své milované, ale nebylo to v jejím srdci. Ona stále milovala ten svět. A tak je možné, že můžete vyrazit a stále ve vás bude svět. Vidíte, ona nikdy nezvítězila. A i když už byla pěkný kus na té cestě, nakonec ji to porazilo. Musela udělat ten jeden velký dlouhý poslední pohled zpět. Tam ji to zastihlo. Zpátky se ani neohlížejte! Nemějte po tom žádnou touhu! Jděte dál! Upřete svou mysl na Golgotu a kráčejte dál směrem ke Kristu!

Pohledte,

55 ona začala jako přemožitel, ale nikdy nezvítězila. Ó, ona opustila denominaci, opravdu. Vyšla s Lotem ze Sodomy, ale chtěla se tam vrátit a nechat si ostříhat vlasy. Víte, musela se tam vrátit. Ona prostě nedokázala obstát v té zkoušce. Musela se znovu ohlédnout a podívat se, co dělají ti ostatní. „Ó, víte, přece jen tam mám některé dobré přátele. A koneckonců to mohlo být jenom takové malé hnutí. Nevím, jestli to bylo správné nebo ne. Je to jenom na základě slov tohoto muže. I když to je můj manžel, ale přesto (Váš pastor je váš manžel, duchovně řečeno. Vidíte?), no, *nevím*, jestli je to správné nebo ne. Nevím, možná, že jeho zjevení nebylo správné.“ Potom, pokud nejste dokonale přesvědčeni, nevíte zcela jistě, že to je Slovo Boží, potom nemůžete jít. Vidíte? Musíte se tomu opravdu se vším všudy vydat. Musíte to vědět; ne jenom říct: „No, vidím, že ostatní to dělají. Vidím znamení.“

56 Víte, Izrael začal... Mohl bych povědět totéž a uvést vám to tady. Oni vyrazili v počtu dvou milionů a skončili na dvou lidech. To je pravda. Viděli Boží skutky; viděli projevy Ducha; viděli velké mocné zázraky, které se tam v Egyptě staly a všechno možné; a začali, ale nebylo to v jejich srdcích. Oni nezvítězili; oni jenom vyšli. A Ježíš řekl: „Oni zahynuli na poušti a jsou věčně mrtví.“ Každý z nich je mrtev, to znamená „věčné odloučení“. Každý z nich zetlel na poušti.

57 Ale byli tam dva muži, Jozue a Kálef. A když došlo k rozhodující zkoušce — překážky byly tak velké, že oni ve srovnání s nimi vypadali jako luční kobylky — Jozue s Kálefem vykřikli a řekli: „Jsme víc než schopni to vykonat!“ Proč? Bůh to řekl. A oni byli přemožitelé. Oni zvítězili. Oni byli těmi, kteří byli upřednostněni z celé té velké organizace lidí, aby dovedli tu opravdovou vyvolenou nevěstu do zaslíbené země. Jozue a Kálef je tam v předních liniích jako dva generálové vedli rovnou k řece a přešli řeku na druhou stranu do zaslíbené země. Proč? Oni věřili Slovu.

Nehledě na to, že

58 povstal Nátan — nebo spíš Dátan, povstal, a také Chóre, a oni se snažili říct: „Tento muž se pokouší povýšit se nad nás ostatní; on je víc svatý než ti ostatní,“ potom co Bůh dokonale toho muže potvrdil. Oni říkali: „My začneme se skupinou lidí. Uděláme tohle, tamto nebo něco jiného. Uděláme si svoje organizace; uděláme...“ A oni zemřeli a zhylni. Ale tam ti muži měli Slovo Páně a zůstali s ním. A oni přešli. Ne ten, kdo začne, ale ten, kdo skončí. Mnozí ten závod začnou, ale jeden ho dokončí. Bude mnoho církví, které začnou, mnoho skupin lidí. A bude jedna skupina, která dokončí. To jsou přemožitelé.

59 Lotův den. Ano, ona musela udělat ten jeden velký dlouhý pohled zpět. „Ó, já opouštím toho-a-toho tam dole. Ty skvělé chvíle, které jsme mívali, nikdy na to nezapomenu,“ ó, byla ponechána venku, tak jako to bylo za dnů Noeho. Byla bez milosrdenství nechaná venku a zahynula a ta hrouda tam stále dnes stojí. Oni tvrdí — já nevím — že z toho můžete kus odlomit, a to znovu doroste; solný sloup. Jestli jste někdy viděli ten film „Sodoma a Gomora“, uvidíte tam ten originální solný sloup, který tam stál.

Tedy, je rozdíl mezi solným sloupem a ohnivým sloupem. Ano.

60 Všimněte si, v době Jana Křtitele. V době Jana Křtitele se tam našlo šest lidí, kteří zvítězili. Všechny věky měly přemožitele. V době Jana jich bylo šest; byl to Josef a Marie, Zachariáš a Alžběta a Simeon a Anna; muž a žena, muž a žena, muž a žena. Vidíte? Je to předobraz Krista a církve, Kristus a církev, Kristus a církev, Kristus a církev. Rozumíte?

Všimněte si, začíná to přirozeným člověkem. Ne, Josef. Ten přirozený muž Josef; čím byl? Tesařem. Pak ten kněz, čím on byl? Rozumíte? Byl to kazatel v domě Hospodinově, Zachariáš. A od toho k Simeonovi, prorokovi a prorokyni. Vidíte, „ospravedlnění, posvěcení, křest Duchem svatým.“ Amen! Nevidíte to? Dokonale. Šest jich zvítězilo. Všichni ti ostatní obětovali své oběti a všechno, ale tito byli vyvolení. Oni zvítězili.

61 Všimněte si, každý církevní věk, to stejné vítězství, když oni, každý — každý, někteří z každého církevního věku přemohli pokušení toho věku. Mám tady místa Písma; myslím si, že už opravdu nemáme čas, abychom se tím zabývali. Ale víme... Každý z těch církevních věků. Stejně to je i teď; je to jako někdo, kdo je...

Vidíte, jak jsem řekl na začátku, narodili jste se poraženi. A to narození vás nikdy nemůže přivést k životu, protože jste se narodili poraženi. Jste v poraženém světě mezi poraženými lidmi, kteří mají — uprostřed poražených vyznání víry, poražených denominací. Ale nějakým způsobem musíte docílit vítězství.

62 Je to jako s lilii. Protože lilie, podle mého názoru, je jedna z nejkrásnějších květin, jaké existují. Velmi se mi líbí ty velké lilie kala a lekníny. Myslím si, že sotva najdeme něco krásnějšího než velký leknín, kterému se říká vodní lilie. Jak ona oslňuje napohled; a odkud pochází? Je to malé semeno nacházející se tam dole na dně bahnitého kalného rybníka. A to malé semeno, všechna ta oslňující krása, kterou kdy ze sebe bude vydávat, je přímo v něm již tehdy, když se nachází v tom bahně. Ale ono se musí dennodenně namáhat s vědomím, že existuje něco... Ono je černé; špinavé; zablácené; odporné, v tom hnusu, ve kterém žije, a přesto si protlačuje svou cestu přes to bahno, špínu a vodu a přes ta zahnívajících místa, dokud nevystrčí svou hlavu nahoru do světla a neprojeví to, co v něm bylo celou dobu ukryto.

Myslím si, že to je přemožitel, který *byl* kdysi v hříchu, kdysi dělal nesprávné věci — teď se tím netrapte — kdysi dělal věci, které byly špatné. Tedy... No, proč se dívat znovu zpět do toho rybníka? Vidíte, podívejte se, vy máte...

63 Bůh díky svému předurčení (rozumíte?) přivedl to semeno do života a ono se projevuje (rozumíte?), přichází k životu. A teď na vrcholu toho všeho ono zvítězilo. Vidíte, ono se neprojevuje tam dole. Zvedá se nahoru, aby se mohlo projevit. Ani vy ve vašem hříchu a cizoložství a ve všem, v čem jste žili. Nic jste neprojevovali, ale tam uvnitř bylo semeno. A ono dostalo příležitost protlačit se k životu a teď se nacházíte v přítomnosti Ježíše Krista, na slunečním světle. Ukázalo se, čím jste ve skutečnosti byli na počátku. Rozumíte, co myslím? Uviděli jste světlo. Uvěřili jste Bohu. Otevřeli jste dokořán své srdce a teď jste lilii.

64 Vzpomínáte si na mé kázání o lilii: Kazatel Lilie; jak těžce pracuje. I když nepřede, a přesto Šalomoun ve vsi své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich — *jako* on... Podívejme se na něj. On byl pozvednut k... On si pro sebe nic nebere. Lilie se nestará o nic pro sebe. Co on dělá? On rozdává svou krásu navenek, svůj život, aby to mohli vidět ostatní. Jeho život se projevuje navenek, aby jiní mohli vidět tu slávu, která je v něm; která byla v něm tam v tom blátě. Ale teď je nahoře. To je přemožitel. On přemohl to bláto. Přemohl věci světa a teď se dobrovolně rozdává. Všichni se na něj můžou podívat, na jeho život; nemůžete na něj ukázat prstem. Vidíte, je to skutečný přemožitel. Nic proti němu teď nemůžete namítnout. Vy říkáte: „On přece vylezl z bláta.“ Ale on už teď v tom blátě není; on je nad tím. Amen! Nemůžete ukazovat zpátky na to, čím byl. Čím je teď? On je nahoře.

Potom kolem prolétá včela a říká: „Jak nádherná vůně. Myslím, že půjdu a vezmu si svůj díl.“

A on jednoduše otevírá své srdce: „Jen pojď; to je v pořádku.“ Všechno si z něho bere. Vidíte? To je opravdový pastor. On projevuje Boží slávu; a podívejte, odkud pochází. On musel přemoci, aby to mohl dělat.

65 Jednou on nebo ona byli mladí a pěkní, krásní. Prožívali mnoho pokušení, jimiž procházeli, ale přemohli je. Vidíte? Oni zvítězili; a teď ve svém životě projevují opravdovou Kristovu krásu.

Všimněte si, projevují to skrze to bláto. Ježíš nám dal příklad, jak to máme dělat. No, chceme se dozvědět, jak zvítězit. Ježíš nám řekl, jak to máme udělat. Vidíte, pokora — On se přepásal, vzal ručník a umyl učedníkům nohy a utřel je. Sám Bůh nebe, který se pokořil.

My pokořování být nechceme. A proto si ženy nechtějí nechat růst vlasy. Proto se nechtějí oblékat, jak by se měly dámy oblékat; jako muži nechtějí... Vidíte, to je totéž. Oni nechtějí... Oni se cítí pokořeni. Ale Ježíš neustále... Podívejte, kým On byl. Velikost (Teď něco řeknu) — velikost se pokořuje. Milost se pokořuje — velikost.

66 Měl jsem příležitost se setkat s některými velikými lidmi. A lidé, kteří mají jedny šaty na převlečení a cinkají padesáti centy v kapse, takový člověk si myslí, že je něčím, zatímco je nulou. Ale pobýval jsem s velkými muži, tím myslím významnými muži, s rozedranými rukávy a manžetami; a oni vám dávají najevo, že vy jste tou velkou osobou. Vidíte, velikost je pokora. Nezapomeň na to, církvi! Velikost je vyjádřena v

pokoře, ne v tom, jak pěkně můžeš být... Nemyslím teď špinavý; mám na mysli pokorný v duchu. Rozumíte? Nemám na mysli prostě nechodit ven a nemýt se a neuklízet. To... to byste dělat měli, však víte. Rozumíme si? Ale hovořím o pokoře, o pravé pokoře, ne o něčem strojeném; o něčem co je opravdovou pokorou.

67 Ježíš nám řekl, jak to máme udělat. On zvítězil. Myslím tím... Zvítězit znamená „obstát ve zkoušce“ (to je pravda!), tak jak obstáli všichni ti svatí v dávných dobách, tak jak obstál Ježíš. Uprostřed všech svých nepřátel On obstál ve zkoušce. Vše, čím byl zkoušen, v tom obstál. Navzdory nemoci — a On byl Mesiáš — On je uzdravoval. Tváří v tvář smrti, On to přivedl zpět k životu. Tváří v tvář Golgotě, své vlastní smrti, On ji porazil tím, že se poddal. Proč? Skrze Slovo. Řekl: „Jestli zničíte tento chrám, já ho za tři dny obnovím.“ Řeklo to Slovo. Rozumíte? A v přítomnosti smrti, On ji porazil; On přemohl smrt. V přítomnosti pekla, On peklo porazil a peklo přemohl. Ano! V přítomnosti hrobu přemohl hrob. Proč? Všechno skrze Slovo a pokoru. Ó! To je ten opravdový muž. To je ten, z něhož si máte vzít příklad. Vidíte? On všechno porazil, přemohl to.

68 Podívejte se. To pokušení bylo *připraveno* pro Něj. Víte o tom? Bible říká, že byl pokoušen po každé stránce, jako jsme my, ale obstál bez hříchu. On byl pokoušen pitím; On byl pokoušen ženami; byl pokoušen vším, čím jen mohl být pokoušen. On byl pokoušen vším, čím jsme my; On byl člověkem. A přesto byste na Něj nemohli ukázat prstem. Ano, přátelé!

Zvítězit znamená „rozpoznat ďábla ve všech jeho úskocích“. Mnoho lidí říká, že ďábel neexistuje; že to je jenom myšlenka. Nevěřte tomu. Existuje skutečný ďábel. On je tak skutečný jako vy, jako kdokoliv jiný, opravdový ďábel! A vy ho musíte opravdu rozpoznat! Musíte poznat, že to je ďábel! A pak, tehdy, když ho rozpoznáte a víte, že to je ďábel a že je proti vám, potom, abyste zvítězili, musíte rozpoznat, že Bůh ve vás je větší a mocnější než on; že ten, který je ve vás, ho již přemohl, a skrze Jeho milost, jste pro něj víc než rovnocennými protivníky. Amen! Existuje opravdové vítězství.

Když rozpoznáte...

69 Vy se ohlížíte a říkáte: „Já dělám tohle a já dělám tamto.“ A potom, ó, ó, jste poraženi. Ale není odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, ale podle Ducha. Pak si uvědomujete, že jste zvítězili a víte, že to je ďábel. Nemůžete říct: „Jsem nemocný, ale nevěřím, že to je nemoc.“ Ó, ano, to je nemoc. Máš rakovinu. Ty nevěříš, že to je rakovina; ale to je rakovina. To je rakovina. Ale pamatuj, větší je Ten, který je v tobě, než ten, který je ve světě. Musíš si uvědomit, že Duch svatý, který je v tobě, už tu věc přemohl. A On je v tobě a ty můžeš přemoci díky Němu. To je opravdu rozumné. To je přesně způsob, jakým je napsáno Písmo. Přemáhání.

Musím pospíchat. Už mi uběhlo čtyřicet pět minut. Ted' už opravdu přetahuju.

70 Všimněte si, přemoci. Bůh, který je ve vás, je větší, než ten, který je v něm. Bůh tohoto světa není tak velký jako Bůh nebe, který je ve vás.

Stejně tak jako tma nemůže obstát v přítomnosti světla... Tedy, tma v přítomnosti světla neobstojí ... Nejsem zvědav, jak je to temné, světlo to zapudí. Ona neobstojí. Sláva! Vezměte tolik temnoty, kolik jen chcete a pokuste se jednou postavit proti světlu, a uvidíte, co se stane. To je Ten, který je v tobě, On je světlem. A ten, který je ve světě, je tmou. A tak se ukázalo světlo, aby zvítězilo nad tmou. A člověk, který je v Kristu a ví, že přemohl věci tohoto světa (amen!); to už na tebe vůbec nemá žádnou vazbu, jsi svobodný. „Chodte ve světle, jako On je ve světle, a krev Ježíše Krista nás očišťuje od veškerého hříchu a máme obecenství jeden s druhým.“ Tady to máte.

71 Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě. No, pokud se ohlížíte zpět, jste odsouzeni; pak jste stále ve světě. Ale pokud žijete nad tím, pak ten, který je ve vás, vás vyvedl nad tu tmou. Jako ta lilie, ona se nachází nad tou temnotou toho bahna. Ona je nad tou temnotou té špinavé vody. Ona je ve světle a odzrcadluje tu krásu, která do ní byla vložena předtím, než opustila to bahno. Amen!

Cítím se jako jásající křesťan. To, co bylo tam dovnitř dáno Bohem na počátku, to si protlačilo cestu, to zvítězilo. To přemohlo tu skořápku, to přemohlo to bahno; to přemohlo ty vody. To přemohlo všechno, a stalo se přemožitelem a odzrcadlilo krásu a slávu Boha.

72 Takhle to dělá každý věřící. Takhle to udělal Noe. Takhle to udělal Lot. Takhle... Podívejte, v jakém se nacházel neřádu. Takhle to udělal Mojžíš. Takhle to udělal Jozue. Takhle to udělal Daniel. Takhle to udělali Sidrach a Mizach. Takhle tak to udělal Jan Křtitel, Zachariáš, Alžběta. Tak to udělal Simeon, tak to udělala Anna, každý z nich. Oni překonali to bahno, které bylo kolem nich a kterým byli obaleni, pozvedli nad tu věc hlavu, a vyzařovali Boží slávu. To je to, co dělá opravdový křesťan.

73 Zapamatujte si, Ježíš nám ukázal, jak se to dělá. Čtyřicet dnů pokušení; On byl pokoušen víc, než kterýkoliv jiný člověk mohl být kdykoliv pokoušen, v tom pokušení Ježíše Krista. Ted' sledujte. On nám ukázal, jak se to dělá. (Za několik minut už skončím.)

Podívejte, On nám ukázal, jak se to dělá. Jak On to udělal? Slovem. Tak to udělal, protože On tím Slovem byl. A Ježíš řekl: „Jestli zůstanete ve mně a má slova ve vás...“ A tak jste znovu zpátky u Slova, u Slova zaslíbení. Co je Slovo zaslíbení pro každého křesťana? „Větší je Ten, který je ve vás, než ten, který je na světě.“ Jak já tedy zvítězím? Ne já, ale to Slovo, které je ve mně. To Slovo je Bůh. Potom já přemáhám věci tohoto světa, protože to je Slovo ve mně. „Zůstanete-li ve mně a má slova ve vás, pak jednoduše prostě, o cokoliv chcete.“ Jen se dál tlačte nahoru. Přicházíte k vrcholu tak jistě, jako cokoliv jiného. Rozumíte? Musíte dospět k vrcholu.

74 Během čtyřiceti dnů pokušení, On vítězil skrze Slovo Boží. Chci tady něco jen na pár minut zdůraznit. V tom pokušení proti Němu satan provedl tři hlavní útoky. Sledujte, vždycky to je v těch trojkách. Nezapomeňte na to. On provedl tři útoky, od nejvyššího po ten nejnižší. On se snažil udělat to nejlepší, aby Ho porazil, ale On byl Slovem. Amen! Co On použil? Sám sebe, Slovo. Tři hlavní satanovy útoky, nebo výpady proti Němu, ale On tomu čelil pomocí Slova. Každý útok, On ho mohl odrazit Slovem (Teď to sledujte!), od toho nejvyššího po ten nejnižší.

75 Ta první věc, na kterou zaútočil, byla, aby použil svou velkou moc. A On věděl, že byl tím Slovem; On znal svou pozici. Věříte, že ano? „Já jsem Syn člověka.“ On znal svou pozici. A satan přišel a chtěl, aby On použil svou vlastní moc pro sebe, aby se najedl. Chtěl, aby On sám se najedl; On měl hlad. Když člověk dostane hlad, je schopen udělat téměř cokoliv. Bude krást, loupit, žebrat, půjčovat si, cokoliv. Vidíte, On měl tu chuť. A satan použil svůj první velký hlavní útok proti Němu, aby použil svou sílu, která mu byla dána k přemáhání, a aby ji použil pro sebe. On ji ale nepoužil pro sebe. Ne, On ji použil pro druhé. To je pravda. On ji použil pro druhé, ne pro sebe; ona nebyla pro Něj. I když by to mohl udělat; On by to jistě mohl udělat.

76 Ale vidíte, jak k tomu ďábel přistupuje? Ďábel chce, abys ho poslouchal. Ježíš dával pozor jenom na to, co řekl Otec. To je pravda. On řekl... No, satan řekl: „Je napsáno, že pošle anděly, aby tě ochránili...“

On odpověděl: „Ano, ale je také napsáno.“ Tady to máte. Vidíte, On věděl, kým byl. Satan udělal... Ta myšlenka sahá hlouběji, než je napsána. Vidíte, to je inspirace. To jádro se nachází uvnitř toho (vidíte?), co to opravdu je.

I když by to mohl udělat, On to neudělal. On nikdy nevěnoval pozornost satanově návrhu. Tady je dobrá věc. Vidíte, někdy se vás může satan zmocnit, a když si myslíte, že konáte Boží vůli, může vám dát nějaký návrh a vy se na to necháte nachytat. Ano, přátelé! On to opravdu dokáže.

77 No, vezměme teď například naše sestry. Ony jsou krásné, a on vás může dostat na takové místo, že si necháte narůst vlasy a neuvědomily jste si, jak krásně to na vás vypadalo, a první věc, víte, máte tak trochu takový pocit malé nafoukanosti, že jste tak trochu něco víc. Někteří z vás mužů, víte, co tím myslím. Rozumíte, a on může vzít tutéž věc a nabídnout vám ji. To je pravda. Vidíte? Vy to musíte přemoci. Jen si zapamatujte, vy žijete pro Boha. Máte jeden cíl, a to je Ježíš Kristus. A kromě toho neexistuje nic jiného, co by se počítalo - je to On. Potom zadruhé, žijete pro vaši rodinu; potom zatřetí, pro sebe; ale nejdřív pro Boha, potom pro vaši rodinu a pak jste vy. Vy jste číslo tři, to je konec cesty. Postavte sami sebe na konec; On to udělal.

78 Podívejte se, co On mohl vykonat. Řekl: „Mohu zavolat ke svému Otci, promluvit k Němu a hned by mi poslal dvanáct legií andělů, přičemž jeden z nich by mohl zničit svět.“ Řekl: „Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji poddaní by bojovali, ale moje království je shora.“ Tady to máte. Vidíte, On to mohl udělat, ale neudělal. I když to mohl udělat, On nikdy satanův návrh neposlouchal.

No, slyšeli jste, jak lidé říkají: „Jestli věříte, že existuje nějaký Božský uzdravovatel... Pokud jsi Božský uzdravovatel... Jděte a přiveďte vašeho Božského uzdravovatele; mám tady nemocného člověka; rád bych viděl, jak ho uzdraví.“ Vidíte toho stejného ďábla? On se vám snaží dávat návrhy. Chce tě přimět, abys poslouchal jeho místo Boha. Ale opravdový, ryzí Boží služebník, bude nejdřív naslouchat a přihlížet k tomu, co říká Otec.

79 Jako to malé nemluvně od Stadskevů, když oni sem poslali... Paní Stadskevová řekla: „Bratře Branhame, volám z Německa.“ Byla tam americká armáda a jeden jejich tryskový letoun byl připraven tady v této oblasti, aby mě dopravil do Německa a zpět během jednoho dne. On byl vojenským kaplanem. To dítě tam leželo mrtvé. A ta matka křičela a říkala: „Poslyšte!“ řekla, „já vím; já jsem stála přímo tam a viděla jsem tu ženu, která držela to mrtvé dítě v náručí, které toho rána zemřelo. A viděla jsem bratra Branhama, jak tam přišel a položil na to mrtvé dítě ruce a ono ožilo.“ Řekla: „To je moje dítě, bratře Branhame.“ V jejich rodině nikdy předtím nedošlo k úmrtí. Rozumíte? A to malé dítě jednou ráno onemocnělo a odpoledne zemřelo.

A všichni tu stáli kolem a přinášeli proroctví a tak dále: „To dítě bude vzkříšeno!“ a podobně.

Řekl jsem: „No, to je velice pěkné, sestro Stadskevová, ale dovol, abych uviděl, co řekne Otec.“ A odešel jsem do lesů a modlil jsem se. Vrátil jsem se, a ona *mezitím* dvakrát nebo třikrát telefonovala,

předtím než jsem se další ráno vrátil. A stále nic.

Lékař řekl: „Dobře, pokud to je... pokud máte takovou víru, paní, nedovolíme, aby to dítě opustilo nemocnici. Ať leží rovnou tady. Zůstaňte tu s ním. To je v pořádku.“

Bratr Stadskev šel do *kasáren* a navštívil majora, a oni řekli: „Jistě, my ho přivezeme a odvezeme zpět.“

80 A bylo tam připravené letadlo a čekalo, aby mě tam toho rána vzalo a v noci mě přivezlo zpátky — do Německa, do Heidelbergu v Německu, kvůli vzkříšení toho dítěte. Řekl jsem: „Jistě, Bůh to může udělat, ale podívejme se *nejdřív*, jaká je Jeho vůle.“

A pak jsem odešel a modlil se celou noc; nic se nestalo. Příští ráno jsem se vrátil; nic se nestalo. A začal jsem vcházet do pokoje. A jen co jsem se tam podíval, stálo tam to světlo, vznášelo se poblíž dveří a řeklo: „Nedotýkej se toho. Nekárej to. Je to Boží ruka.“

Zavolal jsem ji k telefonu; pověděl jsem jí: „Sestro Stadskevová, pochovejte vaše dítě. Je to ruka Páně. Je to Boží vůle. Něco by se tomu dítěti později v životě stalo. Nechte ho, ať jde tam, kde Bůh ví, na čem ono je. Teď za ním jít nemůžete. Kdyby žilo, nepůjete *za ním*. Nechte to tak, jak to je.“

Ten velký luteránský kazatel v Německu napsal dopis a řekl: „Jak si vážím toho, co udělal bratr Branham; čekal na jasné rozhodnutí od Boha, předtím než cokoliv řekl.“ To je to! Držte se Božího rozhodnutí! Nehleďte na to, co říkají ostatní, nebo cokoliv to je, v žádném případě nepřistupuj na satanův návrh.

81 Jestli satan říká: „No, vodní křest ve jménu Otce, Syna...“ Jestli dává návrhy, nech to tak. Bůh řekl něco jiného. Jestli *ti* pověděl: „Ty jsi dobrý člověk, ty nemusíš být... Ty jsi dobrá žena, ty nemusíš dělat...“ Nepřistupuj na tu nabídku. Jestli Slovo říká něco jiného, zůstaň se Slovem, bez ohledu na to, co to je. To je příklad, který vám Ježíš dává, a tam je ten hlavní útok (rozumíte?), který on proti Němu udělal.

82 Pak, druhý útok. Budu pospíchat. (Zdá se, že ten čas prostě tak rychle utíká.) Další velký útok, který proti Němu podniknul, byl ten, aby ze sebe udělal vejtahu. A jak to Boží služebníky postihuje, aby se stali komedianty, abyste ukázali, co dokážete udělat. „Sláva Bohu. Haleluja, já jsem vysvoboditel. Já jsem něco.“ Rozumíte?

„Pojď sem nahoru na vrcholek chrámu a posad' se sem.“ On Ho pokoušel, aby to udělal. Zapamatujte si, on byl pokoušen, aby to udělal. To bylo těžké. On řekl: „No, pokud chceš před lidmi něčím být, postav se sem nahoru na tenhle chrám a skoč dolů.“ Vidíte? „Dám ti ohledně toho místo Písma, protože to je napsáno, že ‚On ti poskytne andělskou stráž, aby sis nerozbil nohy o kámen; oni Tě ponесou na ruku.‘“ Chtěl Ho přimět, aby se pochlubil, aby ukázal svou autoritu.

Žádný pravý služebník Boží to nikdy neudělá. Když vidíte nějakého člověka, jak se vychloubá, má vypnutou hrud' a všechno možné, jen si zapamatujte, tam je něco v nepořádku. Ne, Bůh tohle nechce. Ježíš dal příklad. On by to mohl udělat. On by to jistě mohl udělat, ale neudělal to. Žádný Boží služebník ze sebe nedělá komedianta, aby se snažil vzít Boží moc, aby se ukázal, aby se nad někoho povýšil.

83 Vzpomínáte si, když to udělal Mojžíš? Vzpomínáte si na to? Bůh mu dal moc, aby udělal, cokoliv chtěl; udělal ho prorokem. A on přišel k té skále a udeřil tu skálu podruhé. To bylo proti Boží vůli. Bůh řekl: „Promluv k té skále! Neudeř do ní znovu! Narušuješ tady každý předobraz. Ta skála má být udeřena pouze jednou.“ Ale on, když to udělal, vyjádřil slabost Slova, že nebylo dostatečné. Ano, Slovo, to bylo to, o co šlo; ta skála, to bylo Slovo. Rozumíte?

On poprvé do té skály udeřil a vyšly vody. A pak začali znovu žíznit, a On řekl: „Vrať se a promluv k té skále.“ Ona měla být udeřena jenom jednou. Vidíte, nepostačitelnost Slova, Mojžíš o tom vydal svědectví, že Slovo nemělo pravdu, že musí být udeřeno znovu.

A tak tam Mojžíš odešel a takto tu skálu udeřil; řekl: „Vytryskni!“ Ona nevytryskla, a tak ji udeřil znovu a řekl: „Vytryskni! Rozkazuji ti, abys vytryskla.“ A voda vytryskla.

Bůh řekl: „Pojď sem nahoru. Pojď sem. Tys oslavil sám sebe. Ty jsi vzal mou moc; místo toho, abys posvětil mě, posvětil jsi sebe. Ty do té země nedojdeš. Prohlédni si ji a podívej se, jak vypadá, ale tady, zůstaneš rovnou tady.“ Ó! Nikdy nebyl nikdo takový jako Mojžíš, vy víte. Ó, ne!

84 Když přišel k tomu předvádění se v Ježíšově případě, řekl: „Vystup sem na chrám a skoč dolů.“

On řekl: „Je napsáno (amen!): ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“ Vidíte? On mu v každém hlavním útoku čelil Slovem.

Žádný pravý služebník se nikdy nesnaží chlubit Boží mocí. Pokud to dělá, hned tam prohrává.

85 Třetí velký útok: satan mu nabídl, že se zřekne tohoto království v Jeho prospěch. On mu ho nabídl.

Satan řekl: „Vidíš tato království tohoto světa? Ona jsou moje. Dělán si s nimi, co chci. Zřeknu se jich ve Tvůj prospěch.“ Ale zapamatujte si, on se Ho snažil přimět, aby to získal bez kříže. A kdyby na to přistoupil, byli bychom ztraceni. On ta království mohl získat, ale musí následovat... On se musí vrátit. Byl pokoušen, aby to udělal teď. To bylo těžké. On byl pokoušen, aby vzal svou svobodu a stal se králem země bez kříže. Ale kdyby to udělal, Jeho poddaní by zemřeli. Satan by mu to ochotně nabídl. Ale On řekl: „Jdi pryč, satane.“

On na to nepřistoupil.

86 On přišel a trpěl, a vzal tu těžkou drsnou cestu. Zvolil si tu cestu pronásledování; zvolil tu cestu smrti. Jsme my dnes ráno ochotni udělat — jít tou samou cestou, kterou šel On? Jsme ochotni zemřít? Jsme ochotni se poddat Bohu, ztratit celý svět a ty věci, abychom sloužili Jemu? Vidíte?

Tedy, On to nepřijal. Dobrovolně se toho zřekl; satan na něj naléhal, ale On to neudělal. I když byl Ježíš pokoušen, On zvítězil pro nás. On vydržel všechna pokušení pro mne a pro tebe. Vidíte, On na to mohl hned tehdy přistoupit. Ale kvůli čemu šel jinou cestou? Abychom my mohli přijít a být s Ním. A jestliže On zaplatil takovou cenu, jak krátkozrací bychom byli, kdybychom to nepřijali, když - pamatujte - tady stejně nic není.

87 I kdybys žil sto let, k čemu dospěješ? Budeš přihlouplý, a ztratíš rozum a budeš celý ochrnutý a starý a třesoucí se. To je to, kam spějete. A to je konec toho. Přijďte teď. Zvítězte nad tou věcí. A jak to uděláte? Skrze Slovo. Udělej to, co říká Slovo. Chod' pokorně; žij před Ježíšem.

On snášel všechny ty věci pro tebe a pro mne. On je naším příkladem, jak přemoci naše zlé pokolení, tak jako On přemohl své zlé pokolení.

Zapamatujte si, když On přišel na zem, bylo tady tolik nevíry, anebo ještě víc než v kterékoliv jiné době. Jemu to ani trochu nevadilo. Když Ho nazvali ďáblem místo Bohem, když Ho nazvali vším, čím jen mohli, to mu ani trochu nevadilo. On měl jeden cíl: poslouchat Otce; zachovávat Slovo. Slovo je Bohem. On měl jeden záměr.

88 My jsme někdy pokoušeni, abychom se vrátili. Mnozí z vás jste pokoušeni vrátit se do denominací, couvnout a něco přijmout, protože celý svět říká: „Ke které denominaci patříš? S kterou církví jsi spojen?“ Jsme pokoušeni, abychom to udělali. Každý z nás. Naše sestry jsou pokoušeny, aby se vrátily, aby couvly a připojily se k některé z ostatních církví, k některé ze Sborů nebo z Církve Boží, nebo k některé z nich; stále být letniční, ale nechat si ostříhat vlasy a oblékat se prostě takovým způsobem, jakým chcete. Vidíte, jste v takovém pokušení, vrátit se a být populární u této bezbožné generace, v níž žijeme, zatímco toto je hlavní hřích naší doby, hlavní hřích mezi našimi lidmi, světskost. A jak říká Bible, že Laodicejský věk byl — on je světský, bohatý, nic nepotřebuje a neví, že je nahý, ubohý, politováníhodný a slepý! To je hřích našeho dne. Když slyšíte Slovo Boží, jak proti tomu volá, a potom si zvolíte jinou cestu, jste pro tento svět nepopulární.

Jste pokoušeni, abyste se vrátili.

89 Víím, že mi to stále říkáte. Víím, že pořád říkáte... Víím, že vás tím unavuju, když ty věci stále omílám dokola. A mě, když vidím, že to děláte, už to také unavuje. Ten hřích, o němž se vám snažím říct... Říkáte: „Proč to pořád dokola omíláš?“ Tak to přestaňte dělat! Snažím se zachránit váš život Slovem. Mě už to také unavuje. A tak se prostě narovnej. Je to hřích, který bys neměl dělat. Opravdu!

Jestli máme tyto věci přemoci, pak předpokládáme, že jimi budeme pokoušeni - tímto světem. „Milujete-li tento svět, věci tohoto světa, láska Boží ve vás není,“ řekl Ježíš.

90 Teď, zakončíme těmito slovy: Pro vítěze existuje odměna.

Dovolte, abych vám tady něco přečetl. Otevřete si vaše Bible. Pojdme zpět do Zjevení třetí — druhé kapitoly. Teď to tady sledujte. Všechny tyto věci, o kterých jsem mluvil, abychom přemohli... Podívejte se jen sami na sebe a přesvědčte se; přezkoumejte se duchovními brýlemi. Přesvědčte se, jestli jste zvítězili.

91 Tedy, první poselství k Efezskému andělu; chci, abyste poslouchali to, co On řekl ve Zjevení ve 2. kapitole v 7. verši. To je k tamtomu církevnímu věku, když On jim všem řekl, co udělali; opustili svou první lásku. Sedmý verš:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu... [Té osobě, ne církvi.] Tomu, kdo vítězí, dám jíst ze stromu života, který je uprostřed Božího ráje. [Vidíte, přemožitelé v Efezu.]

151 No, další byla Smyrna. Tedy, k těm vítězům v ní, poslouvejme toto. Teď v 11. verši:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu druhá smrt neublíží. [Vidíte, vítěz.]

K Pergamonu; zjistíme, co tam bylo ponecháno pro vítěze. Budeme číst 17. verš, k Pergamonské církvi.

Kdo má uši, [To je jednotlivec, ne celá skupina, jednotlivec. To je nevěsta, která vychází, vidíte, z církve.] slyš, co Duch praví církvim: Tomu, kdo vítězí, dám jíst tu skrytou manu a dám mu bílý kamének a na tom kaménku napsané nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je přijímá. [To je pro vítěze toho církevního věku.]

92 A teď, ta další je Thyatira. Podívejme se, co měl vítěz v tamtom dni. Vezměme 26. verš.

Kdo vítězí a zachovává mé skutky až do konce, tomu dám moc nad národy. [To je pravda.]

A... bude je pást železným prutem a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby — jak jsem to i já přijal od svého Otce.

Vidíte, s Ním v Jeho trůnu. Kristus má vládnout nad národy železným prutem, a tady je církev, která zvítězila a sedí tam s Ním, aby rozbila ty národy železným prutem.

Vezměme teď Sardyjskou církev. 5. verš 3. kapitoly:

Kdo vítězí, bude se oblékat bílým rouchem a jeho jméno nikdy nevymažu z knihy života, ale vyznám jeho jméno před tváří svého Otce i před jeho anděly. [To je pro vítěze v Sardách.]

93 Teď vezměme 12. verš. To je pro církev ve Filadelfii, ve 12. verši.

Kdo vítězí, toho učiním sloupem v chrámu svého Boha a nevyjde již nikdy ven. A napíši na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, Nového Jeruzaléma sestupujícího z nebe od mého Boha, i své nové jméno.

Sledujte, co je zaslíbeno pro vítěze. Vidíte? No, teď Laodicea, to je poslední církevní věk; v něm budou nějací přemožitelé. Sledujte tedy! Oni... Zapamatujte si, každý věk církve, ten, který tomu předcházal, dědí všechno, co bylo nabídnuto těm ostatním. Sledujte to tady. Tedy, potom co oni přijali všechny ty moci a tato nová jména a všechno, co bylo zapsáno, co On zaslíbil, jíst skrytou manu a vše ostatní. Sledujme tento poslední věk církve, Zjevení 3:21:

Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, [Amen!] jako jsem i já zvítězil a usedl jsem se svým Otcem na jeho trůnu.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

Existuje odměna pro vítěze. Tlač se dál, lilie! Pokud je to v tobě, odlož stranou to bahno a všechno ostatní a tlač se nahoru. Ano, přátelé! „Aby seděl se mnou na mém trůnu.“

94 Víte, jednou matka Jakuba a Jana — nebudeme mít čas, abychom si to přečetli — Jakubova a Janova matka přišla a prosila o toto místo. Víte o tom? Vzpomínáte si na to? „Pane, dovol, aby můj syn seděl po jedné straně a můj druhý syn po druhé straně.“ To byla matčina touha pro její syny. Ale sledujte. To místo, řekl Ježíš, bylo předurčeno. Tato pozice v tom čase ještě neexistovala. Proč? Všimněte si, to bude dopřáno těm, pro které to je určeno. Sledujte! Ten, který bude sedět po pravici, a ten druhý nejbližší vedle Něho, to je vítěz. Vidíte, to bylo stále... On řekl: „Já toto nedám... Já to nemohu dát, ale bude to dáno potom, až přijde zkouška.“ Amen! Rozumíte? „Já toto dát nemohu, ale potom, až přijde zkouška, oni budou sedět po pravici a levici.“ Existuje předurčené semeno, které tam v *budoucnu* na to čeká. Bude to dáno těm, kterým to bylo zaslíbeno. Bude to tam dáno, ale ta zkouška ještě nepřišla. On ještě nezvítězil.

Vidíte,

95 ta osoba, která měla zaujmout toto místo na jedné straně a ta druhá, která ho měla zaujmout po té druhé straně hned vedle Něj v Království, to ještě nebylo uděleno, vidíte. Rozumíte? Ještě nebylo dokonáno to vítězství. Ještě nepřišla ta zkouška. Ona přijde v budoucnu. Jestliže trpíme pro Krista a pro Jeho Slovo, budeme s Ním kralovat; protože On je Slovem. Pamatujte, jestliže pro Něj a pro Jeho Slovo trpíme, budeme s Ním kralovat v Jeho Slově.

Všimněte si, On, náš vzor, zvítězil a pak vystoupil nahoru, potom když porazil smrt, peklo, nemoc, hrob; všechno porazil a potom vystoupil nahoru a vedl jaté vězně a rozdal dary lidem. To byl Starý zákon s těmi starozákonnými svatými, kteří zvítězili. Oni na takovou osobu očekávali a zemřeli předtím, než přišla. Ale když ta osoba přišla, to nezabránilo těm, kteří zesnuli. Amen! Oni v žádném případě nemohli prohrát. Žít nebo zemřít, copak na tom záleží? To *nic* nepřekazí. Vidíte, oni očekávali na tu...

96 Dokonce Job v té dávné minulosti na to očekával. On řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije a v posledních dnech se postaví na zemi.“ Tam stál spravedlivý muž, dokonalý muž. Přinášel oběti; dělal

všechno, co mu Bůh řekl, aby dělal. Dělal to s úctou a respektem vůči prorokům. A pak přišel satan, aby ho pokoušel, stejně jako přichází, aby pokoušel vás. A co on udělal? On tam dál stál.

Dokonce jeho manželka přišla a řekla: „Proč nezlořečíš Bohu a nezemřeš. Vypadáš tak uboze, když tady sedíš...“

On řekl: „Mluvíš jako nějaká hloupá žena.“ On jí neřekl, že je hloupá, ale že mluví jako hloupá. Rozumíte? On řekl: „Mluvíš jako nějaká hloupá žena.“ Řekl: „Pán dal a Pán vzal; buď požeňnáno jméno Hospodinovo.“ On zvítězil.

97 On zvítězil nad tím, co na to říkali sousedé. On zvítězil nad tím, co na to říkali všichni členové církve, Bildad, a všichni ostatní. On zvítězil nad tím, co na to říkal biskup. On zvítězil nad tím, co na to říkal kardinál. On přemohl to, co k tomu říkala denominace. A zůstal stát s ospravedlněním Slova. Amen! I když ho to stálo všechno, co měl, dokonce jeho děti. Škrábal si vředy kusem hliněného střepu a seděl na hromadě popela, a přesto zvítězil. A když ta velká hodina pokušení nakonec úspěšně skončila, pak se ty mraky stáhly.

98 On se díval na každou smysluplnou věc. Řekl: „Když umírá strom, existuje pro něj naděje; on znovu ožije. A semeno spadne na zem, shnije, a žije znovu. Ale člověk, když ulehne a vypustí ducha, skonává. A přijdou jeho děti, jeho synové, aby ho uctili, a truchlili nad ním, ale on už to nevnímá. On už nikdy nepovstane. Ó, tady to je. A v čem to vězí? Já jsem také semeno. Jsem něčím, co jako nějaké semeno půjde do země, ale nemohu znovu povstat. Budu tam ležet. Ó, skryj mě v hrobě, schovej mě na nějakém tajném místě, dokud nepomine tvůj hněv. Vyznač mi čas a sud' mne. Skály se drolí, voda omílá kameny...“ Ó, on pokračoval a říkal všechny tyto věci. Mohl tam venku vidět všechny ty příklady, čím to bylo. Ó, on to prostě nemohl pochopit.

99 Sestro Rodgersová, vzpomínáš si, když jsem o tom kázal na Bustově pohřbu? Vidíš, jak on obrušoval ten kámen a tyto věci.

„Ó, kdybys mě skryl v hrobě. Skryj mě na nějakém tajném místě.“ A on se dál protlačoval *kupředu*. On řekl: „Přál bych si, abych mohl vědět; přál bych si, abych věděl, kam bych mohl jít k nějakému člověku, který by na mě mohl položit ruce, na mě hříšného člověka a na svatého Boha, a přimluvit se u Něho za mne.“ Ó! „On existuje. Já vím, že On existuje. Někdo takový, kdo to dokáže udělat, existuje. Někde někdo takový existuje. Kde tu osobu mohu najít? Kde Ho mohu najít? Zaklepu na Jeho dveře a pohovořím si s Ním. Kdyby jen někdo mohl položit ruku na mě a na Boha a překlenout pro mě tu cestu.“ Mluvil... „Ó, kdybych jenom mohl tu osobu najít. Ó, kde Ona je?“

100 Prohledával svou církev; prohledával svou organizaci; nemohl takovou osobu najít. A najednou se mraky stáhly a on uviděl, jak ta osoba přichází. Ó, jeho staré srdce bilo radostí. Potom se něco stalo. „Vím, že můj Vykupitel žije.“

Taková osoba existuje. Amen! Taková osoba stále existuje! „Vím, že můj Vykupitel žije. A i když kožní červi zvrtají toto tělo, přesto v mém těle uvidím Boha; já Ho uvidím sám pro sebe. On se v těch posledních dnech postaví na zemi.“

101 Toho velikonočního rána, když On tam povstal a z Jobova těla nezůstalo nic než lžička popela; ale on očekával; on byl tou vyvolenou skupinou. On povstal z hrobu a vešel do města s Abrahamem, s Izákem, Jákobem — Job. Ó! Sláva! Amen! Protože oni na takovou osobu očekávali...

A těm, kteří vyhlížejí Krista podruhé, kteří mohou skrze Jeho milost zvítězit nad věcmi tohoto světa, aby mohli vejít v Něho a zavřít své oči na všechno ostatní kromě Něj a Jeho Slova, těm On se zjeví podruhé ve slávě. „Když zazní Boží polnice, mrtví v Kristu vstanou jako první, a ti, kteří zůstanou naživu, budou v jedné chvíli, v okamžiku proměnění a budou společně vytrženi na setkání s Ním na povětrí.“

102 Jestli ze mě bude lžice popela nebo jestli budu žít, když On přijde, na tom mi nezáleží. Amen! Na tom nezáleží, protože já jsem pochopil to vidění. Ta opona se roztáhla a já Ho vidím; Toho, který se mohl postavit a položit svou ruku na mě, na hříšného člověka a na svatého Boha; a On je mým usmířením. On je Slovem, za nímž já stojím. Na počátku bylo Slovo; On je tím Slovem a On mě tam reprezentuje. Amen! A já budu křičet, dokud ve mně bude dech. On je mým vzkříšením a mým životem. A všechny ostatní základy jsou bořícím se pískem, všechny ostatní základy jsou bořícím se pískem.

103 Jak On vzal ty, kteří na to očekávali, tak On přijde ke každému svatému Nového zákona, který přemohl každou denominační kritiku, který přemohl všechny populární hříchy tohoto dne, tohoto věku, ve kterém teď žijeme, tak jak to On udělal ve všech ostatních věkách církve. Ti, kteří zvítězili v tom věku církve, ti, kteří přemohli co? „Jsem bohatý. Nic nepotřebuju. Já mám... Ó, já jsem tímhle vším a tímhle vším, a já jsem nevěsta. Já jsem tohle; já nic nepotřebuju,“ a nevíš, že jsi nahý, slepý.

Vidíte ten svůdný věk, o němž jsem mluvil. To není jako s těmi, kterým tam v minulosti byly setnuty hlavy, aby dostali ten bílý kámen, ne ti, kteří zemřeli jako mučedníci a byli upalováni na hranicích a

podobně, kteří získali korunu, ale teď je to tento svůdný věk, který si myslí, že je vším: „No, jsem členem církve. Jsem dobrý muž. Jsem dobrá žena. Dělán tohle; tamto dělat nemusím.“

104 Ale ten, kdo vítězí!

Ten, kdo vítězí nad těmi všemi světskými věcmi tohoto věku; co oni udělají? Oni všichni s Ním budou sedět v Jeho trůnu, odejdou ve vytržení, když On přijde. Ó! Proč si tedy dělám starosti; proč bychom se měli starat o to, co říká ten svět? Proč bychom se měli starat o to, co říká někdo jiný? Ten velký Duch svatý je mezi námi. Jeho ohnivý sloup nás vede a provází. Jeho Slovo je před námi potvrzeno. Jeho láska je v našich srdcích. Svět je za námi. Přešli jsme ze smrti do života. Svět si myslí, že jste blázní, ale:

Musel Ježíš nést tento kříž sám,
a celý svět ho je zproštěn?
Je kříž pro každého
a je také kříž i pro mne.

Třiatřicet let na bojišti, a
Ten posvěcený kříž ponesu,
dokud mne smrt nevysvobodí.

Ať mne moji bratři zavrhnou a říkají si, co chtějí; ať mne odmítnou, ale já stojím na tomto Slově, a jen na něm.

Ten posvěcený kříž ponesu,
dokud mne smrt nevysvobodí,
a pak odejdu domů ve vytržení,
abych nosil korunu.

To je to, co chceme všichni, že ano? To je to, co chceme. To je naše — to je naše naděje a prosba. Nemáme žádné jiné myšlenky, pouze tu, která se upírá k Ježíši Kristu. A stojíme výlučně na Jeho spravedlnosti, v Jeho spravedlnosti, v Jeho Slově: „A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ A to Slovo se stále potvrzuje.

105 Jak přemoci? Tím, že bereme to Slovo, to zaslíbení, v pokoře, a pokorně kráčíme.

Ten posvěcený kříž ponesu,
dokud mne smrt nevysvobodí,
a pak odejdu domů,
abych nosil korunu.

Protože když zazní polnice, můžete mě pohřbít v moři, ale ta polnice mě probudí. Jednoho dne půjdu domů. Amen! A do té doby budu dál bojovat (amen!), ponesu Jeho kříž a budu upírat svůj zrak ne na lidi, ale tam na Golgotu; protože On byl mým příkladem; On ukázal, jak se to má dělat. A Jeho příklad budeme s radostí den za dnem následovat.

Následuji Ježíše každý krok na té cestě, následuji Ježíše každý krok na té cestě...

106 Líbí se vám to? Ó, když pomyslím: Následovat Ho den za dnem, každý krok na té cestě. Modleme se.

Pane Ježíši, právě teď je to hodina a patnáct minut, co tady stojím a snažím se vzít Tvé Slovo a vysvětlit lidem, jak zvítězit. Tys nám řekl, jak se to dělá. A Tys nám to nejen řekl, ale ukázal jsi nám, jak se to dělá. Veď nás. Tys nám ukázal, jak to dělat: přijmout Slovo do našeho nitra a s jistotou se toho Slova držet, „je napsáno“, v každém pokušení; ale být pokorný, kráčet pokorně. Tehdy jsme skrze Tebe zvítězili, skrze Tvou moc, která už našeho nepřítele porazila. A ta jediná věc, kterou musíme dělat, je jen pokorně kráčet s vírou a věřit tomu, a s naším znakem totožnosti Ducha svatého, a satan musí *odejít*.

Leží tady kapesníky, které reprezentují nemocné lidi. Oni jsou v potřebě, Pane, a čtou v tomto neomylném Slově, jak brali kapesníky a zástěry z těla svatého Pavla. A když byly položeny na nemocné lidi, zlí duchové z nich vycházeli a staly se velké zázraky. Ty jsi dnes tím stejným Pánem Ježíšem.

107 Pavel kázal toto Slovo a napsal toto Slovo; totéž Slovo, které se snažíme následovat, protože on vzal Starý zákon a vytvořil vzor a ukázal, že to byl předobraz, že všechno ze Starého zákona bylo dokonalým předobrazem toho Nového. Ó, Pane, dej, abychom ten příklad následovali.

Vidíme našeho Pána, co udělal, a uvědomujeme si, že ti svatí Starého zákona — zjistili jsme dnes ráno, že oni odešli. Když Ježíš vstal, oni s Ním odešli. A Pane, my věříme, že když On rozezná tu polnici, že odejdeme. Věříme tomu, že v tom dni nevěsta půjde a spojí se s tou židovskou skupinou a ve Slávě bude společná svatební večeře. Tamti čekají. Teď prosíme, aby nad námi bylo Tvé milosrdenství a milost.

Vítězové, Pane, toužíme být vítězové, přemožitelé. Pane Ježíši, Ty jsi přemohl svět. Modlím se teď, abys dovolil každé osobě, která tu je dnes ráno, odložit stranou každý hřích, odložit stranou tíhu, která nás tak snadno obklopuje, abychom mohli v trpělivosti běžet v tom závodě, který je před námi.

Pavel k nám mluvil, náš nebeský Otče, tam v té epištole k Židům, že máme odložit stranou každou tíhu, v té 12. kapitole; on to vyslovil potom, když už ukázal skrze příklad tam v minulosti ty, kteří šli dál; ty, kteří nešli dál; ty, kteří následovali vlažně; ty, kteří šli vepředu; ty, kteří se loudali vzadu; všechny; on ukázal ty příklady. A pak se otočil a řekl: „Odložme stranou každou tíhu, každou maličkost, která nás obklopuje, abychom mohli běžet v trpělivosti závod, který je před námi a hleděli na Něj, na autora a dokonavatele naší víry, který nám dal příklad.“ To děláme dnes ráno, Otče.

108 Teď, s našimi skloněnými hlavami, teď se velice pozorně zkontrolujte, opravdu skutečně pozorně a potom buďte opravdu hluboce upřímní. Je jen — je jen potřeba... To je vše, co je potřeba, vaše zkontrolování se a vaše upřímnost. Buďte opravdu v modlitebním rozpoložení, když se teď kontrolujete. „Zpytuj mne, Pane; prozkoumej mne. Nachází se ve mně nějaké zlo? Pokud ano, Pane, dovol mi to teď rovnou tady odložit. Toto místo, kde jsem skloněn, je Tvůj oltář. A já to tady právě teď odkládám. Pošlapu to svýma nohama, když budu odcházet. Zůstane to tam ležet. Moc Tvé krve to stráví. Chci být vítězem. Mám něco, co mě trápí, Pane. Chci dnes ráno zvítězit. A dokážu to skrze Tebe; bylo mi řečeno, že skrze Tvé Slovo. Teď to odkládám, Pane, a pošlapu to svýma nohama, když budu dnes ráno z této budovy odcházet; půjdu s vědomím, že to bylo vloženo do té nádoby s Božím bělidlem. Nikdy víc už to nebude vzpomenu. Já to teď vyznám a budu prosit o smilování.“

S našimi skloněnými hlavami, s našima zavřenýma očima, a s uvažováním v našich srdcích; to jsou dveře do duše. Je něco, co chceš dnes ráno odložit stranou, něco, co chceš přemoci, a ty ses tak usilovně snažil, ale dnes ráno se prostě přestaneš snažit; jednoduše přijmeš to, co udělal On? Chci, abyste jen zvedli vaše ruce. Řekněte: „Pane, chci zvítězit. Určitá věc mě trápí.“

109 Pane Ježíši, Ty vidíš ty ruce. Teď, jako Tvůj služebník, který stojí mezi živými a mrtvými, kárám vše, co trápí tyto lidi i mě, a prosím, abychom to ve jménu Ježíše Krista mohli nechat ležet tady na Božím oltáři a mohli dnes ráno odejít svobodní jako vítězové.

Jestli naše sestry předtím neměly tu milost, ať je jim teď darována, Pane. Jestli naši bratři neměli tu milost, ať je jim teď darována. A ať v pokoře... Matka se svými dětmi, místo toho, aby byla arogantní; ona ví, že je postavena... Ona je pro ty malé děti kazatelem; její život je příkladem. Otec je příkladem pro matku, protože on je hlavou domu. A matka se ho snažila sekýrovat; ona už to nikdy vícekrát neudělá. A jestliže on ji používal jako rohožku, už se to nikdy vícekrát nestane; ona je pomocnicí. Dej to, Pane. Ať jsou všechny tyto věci, které nám překáží, Pane, odstraněny.

110 My se zasvěcujeme, Otče, pro ten čas života, který ještě leží před námi, s vědomím, že musíme dojít na jeho konec, a to neprodleně. A tak dnes ráno po tomto poselství využíváme tuto příležitost, využíváme tuto příležitost, Pane, abychom přišli, protože jsme vybidnuti k tomu, abychom přišli. „Uvrhněte vaše starosti na Něj, protože On se o vás stará.“ Já vím, že Ty se staráš, Pane. Ty ses staral natolik, že jsi za nás zemřel. A my se jistě můžeme starat natolik, abychom přišli a přijali to, za co jsi zemřel.

Posvěť nás, Pane. Naplň nás znovu Duchem svatým. Ať Duch svatý prostě svrchovaně vládne v našich srdcích, abychom chodili a zapomínali na věci, které byly v minulosti, na to bláto a bahno, v němž jsme kdysi žili, a abychom se tlačili k tomu cíli toho povolání shůry, kde naše světlo může v něžnosti a pokoře tak svítit, že každý kolemjdoucí bude moci říci: „Tam na tom kopci bydlí jeden křesťan. Ta osoba, ta žena, ten muž, je opravdovým zasvěceným Božím květem. Oni jsou tak laskaví a milí, vždy plní lásky a vlídnosti a porozumění.“ Vyslyš, Otče. Dej, abychom byli slaní, aby země mohla žíznit. Vyslyš, Otče, a přemož věci tohoto světa a starosti tohoto života. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Slyším, (Zvedněme jednoduše naše ruce.) Spasitel jak volá.

Co On volá? „Vyjdi ven z toho bahna.“ Vyšší život, něco v tobě tě táhne tímto směrem. Co to je? To je On. Dole v tom bahně, malé kvítky, tam máte v sobě život, který se k vám protlačuje.

Slyším, Spasitel jak volá, (To je to, co tě volá. Vyjdi ven z toho bahna!) ...za mnou, za mnou pojď.

111 Myslíte to vážně? Zavřete teď oči.

Půjdu za Ním, kam mne vede, (Teď se poddejte; myslíte to vážně.)

půjdu za Ním, kam mne vede.

Půjdu za Ním, kam mne vede,

půjdu za Ním, za Ním každý krok.

Půjdu za Ním (Teď prostě něžně.

Pamatujte; položte se tam.)

Půjdu za Ním („Odkládám to tady, Pane.

Budu Tě od této chvíle následovat. Přijímám to; věřím tomu.“)

Půjdu za Ním, (Pamatujte,

váš život bude svědčit hlasitěji než vaše ústa. To, jak žijete, bude pro lidi větším

důkazem než to, co říkáte.) ...půjdu za Ním, za Ním,
(Kam?) celou cestu.

Jen se posvěťte, hluboce, upřímně, celým svým srdcem. Co jestli tohle je naposled, co vám bylo umožněno se modlit? Mohlo by to tak být! Doufám, že ne; ale mohlo by to tak být. A buďte si teď jisti, opravdu jisti, skutečně jisti. Zapamatujte si, ty dveře se jednoho dne zavrou; a pak je po všem. „Proste a bude vám dáno.“

Jen pomyslete na všechnu tu slávu, kterou On vám nabídl, na všechno, co On udělal. „Já věřím, Pane, já věřím. Věřím, že Ty jsi můj vítěz. Já prostě půjdu s Tebou, Pane. Chci zůstat blízko Tebe; kde jsi Ty, tam chci být i já.“

112 A pamatujeme si, že Tys nám řekl, Otče, že když budeme vytrženi, budeme s Pánem navždy. Teď na Něj máme jen letmý pohled, když On s námi kráčí, ale potom budeme... Jak velká věc to je vědět, že On je mezi námi. A co to bude potom, když s Ním budeme navždy? My tak milujeme všechny naše aktivity. Můžeme jet ven na projížďku. Můžeme jít nakupovat. Můžeme jít na lov, na ryby, nebo jakýmikoliv zálibami bychom se mohli zabývat, ale ó, když se otevře modlitebna, chceme se setkat s naším Pánem. To je ta největší ze všech věcí, z těch věcí, které jsi nám zaslíbil: „Navždy být s Pánem, sedět s Ním v Jeho trůnu a být s Ním navždy.“ Ó, Bože, pokorně se skloněnými hlavami — my to přijímáme, Pane. Ve jménu Ježíše Krista.

113 Cítíte, že teď můžete jednoduše všechno složit, každé břemeno, že přes to teď můžete prostě přejít. Pokud ano, zvedni svou ruku a řekni: „Skrze Boží milost tu těžkost odkládám. Už s tím nebudu zápasit. Já se jen chytím Jeho ruky a začnu kráčet kupředu. Zápasil jsem, bratře Branhame; pokoušel jsem se přestat kouřit. Pokoušela jsem se nechat si narůst vlasy. Pokoušela jsem se udělat tohle. Udělala jsem... Tolik jsem se o to snažil, bratře Branhame, a prostě to nedokážu.“ Už to víckrát nezkoušej. Jen se Ho chyt' za ruku. Řekni: „Otče, Ty vlož mou ruku do toho rukávu.“ Rozumíte? „Já Ti jen dám svou ruku; půjdu dál, Pane, a budu hledět na Tebe.“ A to se stane. On tě obleče jako opravdového křesťana. Budeš opravdovým křesťanem.

Než vás dnes večer *znovu* uvidím, ať s vámi zůstává Boží láska. Vy jste mými dětmi v Evangelii. Vy jste tím ziskem. Teď vám zpět předávám vašeho pastora. Bratře Neville.

www.messagehub.info

Kázání

William Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7